

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

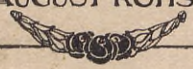

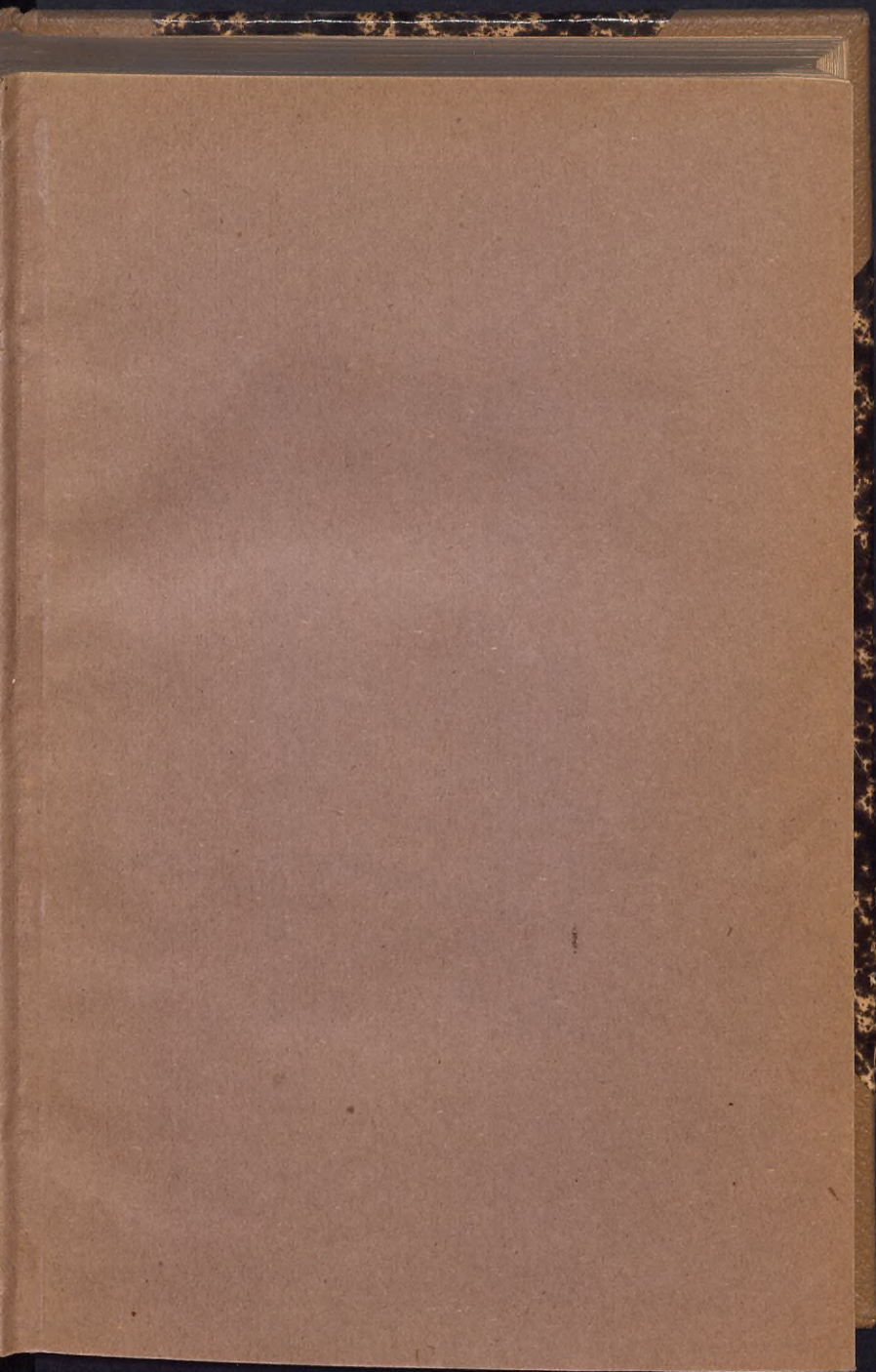
Litt.
Sv.

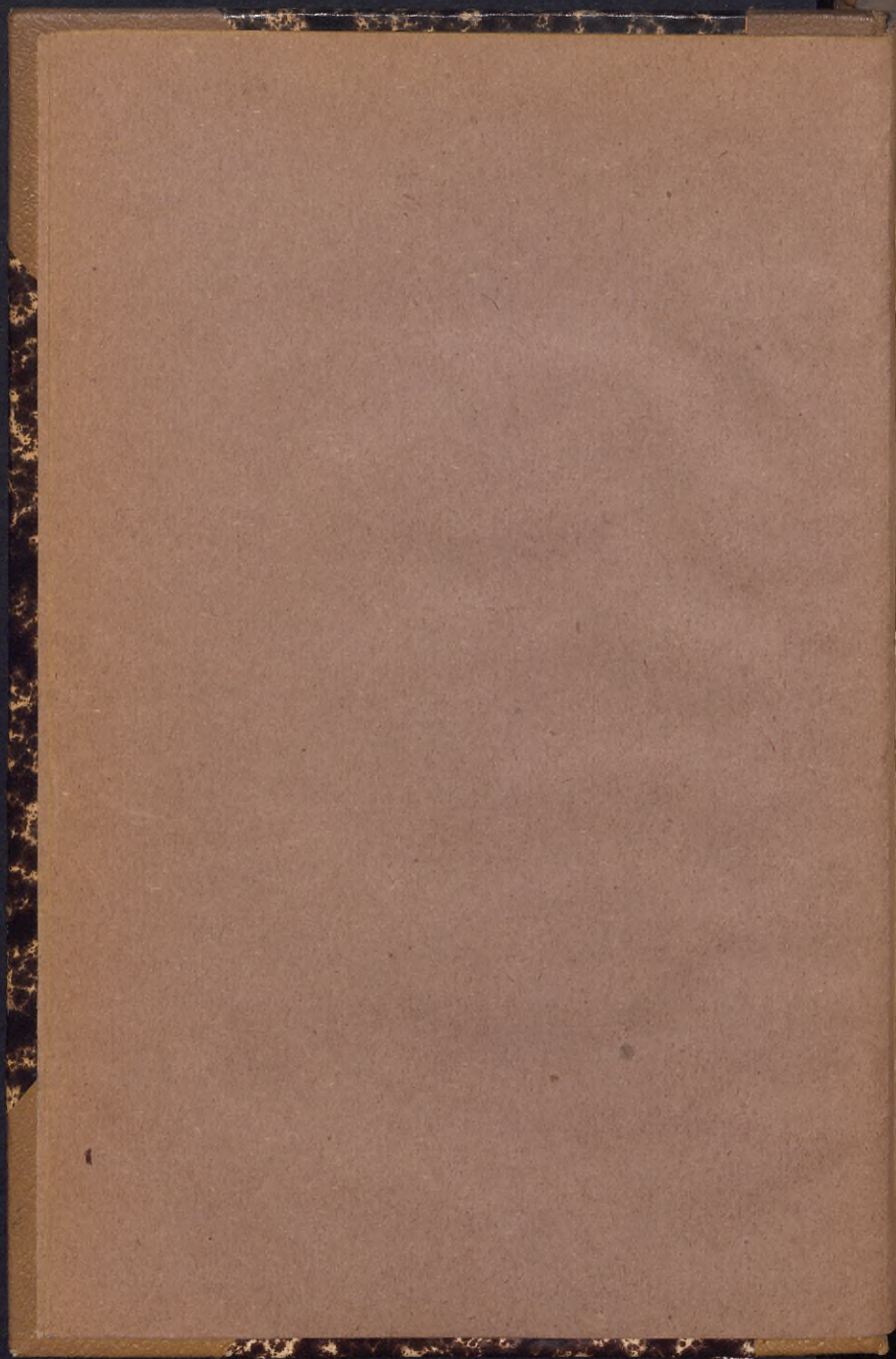
TRANEMÅLA
SAMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

I SVART OCH RÖDT
DIKTER

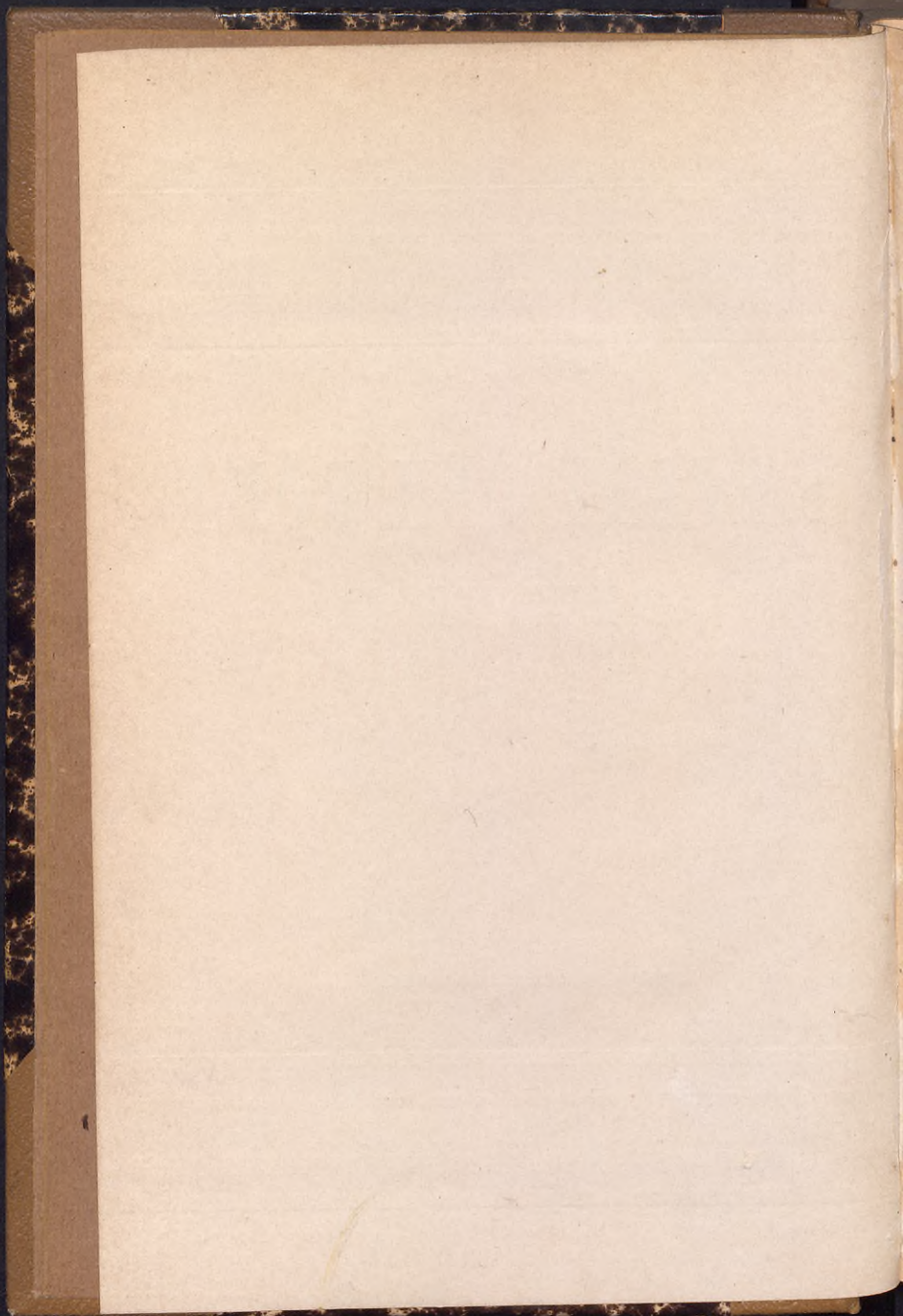
AF

ANNA A.

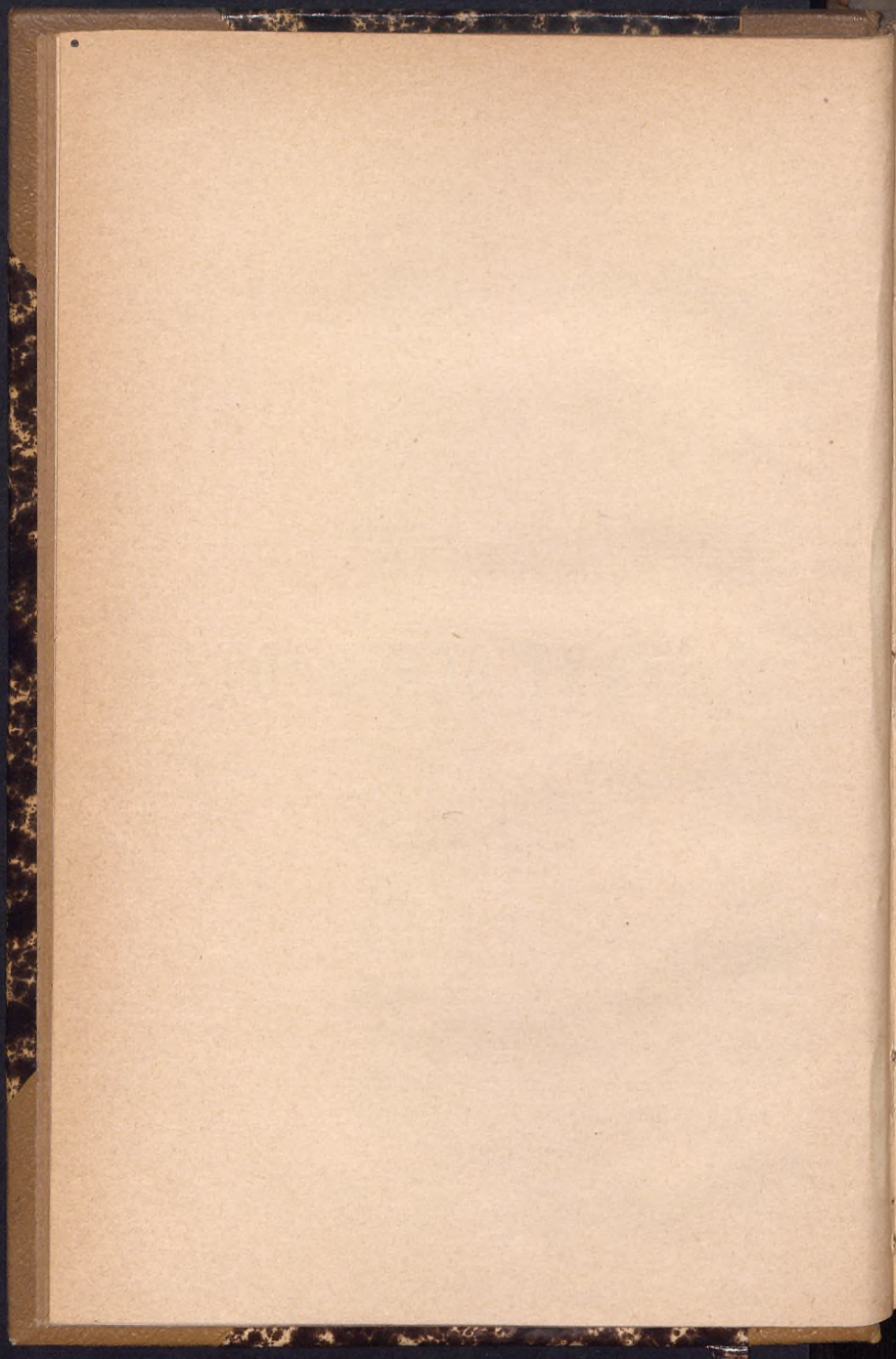

STOCKHOLM
LARS HÖKERBERGS FÖRLAG

Pris:
Häft.... 3:
Fol.... 5:

I SVART OCH RÖDT

I

SVART OCH RÖDT

DIKTER

AF

ANNA A.

[Anna Wästberg]

STOCKHOLM
LARS HÖKERBERGS FÖRLAG.

STOCKHOLM, TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET, 1885.

TILL
HANS EFRAIM WÄSTBERG

(† 16 Okt. 1885).

*Du älskade! Så hastigt du försvann
Att denna bok du icke läsa hann
(»En verldslig sak, ack, det gör nu detsamma»);
Men på dess första profark föll ändå
En bifallsblick från dina ögon blå, —
Städs genomlysta af ditt hjertas flamma.*

*Får jag ej tro, jag älskar att likväl
Ibland få drömma, att din varma själ
En solblick åt min tankes alster skänker —
Och kvar jag dväljes, ensam, saknadstörd,
I den för mig så öde blifna verld,
Jag lefva vill som om på mig du tänker . . .*

*Jag gråtit många: syskon, far och mor!
Min sorg har känts så tryckande, så stor,
Men ack, så länge ännu dig jag hade
Och genom dina ögons himlar såg
Den ömhet, som för mig i djupet låg,
Att jag var rik en inre röst mig sade.*

*Nu är jag fattig, sedan dig jag mist —
En fogel, quitrande på naken qvist,
Som aldrig, aldrig, aldrig grönskar åter;
Jag vill det ej, kom ej till mig, o vår!
Hvar ton, jag sjunger, är af blod en tår
Från hjerta, som sig icke trösta låter.*

*Dock ljuft jag mins den »syn», dig yrseln gaf:
Du talte om ett genomskinligt haf,
Om blomsteröar, sköna, underbara.
En helsoört du ville söka der — — —
Jag vet, att nu af dig den funnen är,
O, att blott äfven jag dit finge fara!*

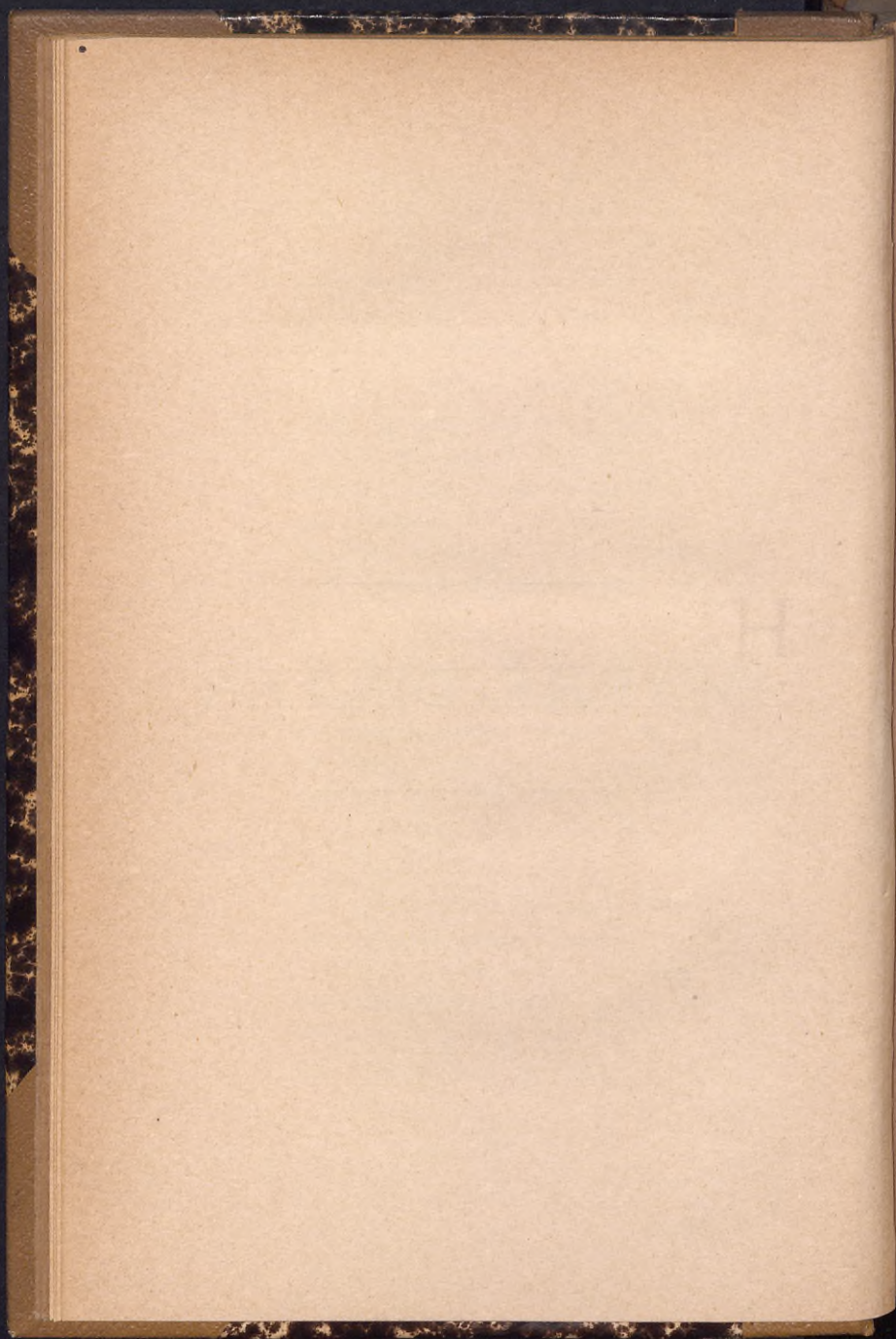
*När månljus skälfter öfver grafvens snö
Och mina nerver samfäldt önska dö,
Och känslan hedniskt frässar i sin smärta,
O, bed för mig om Jesu Kristi frid —
Ty sant ju är att vi få mötas vid
Hans evigt kärleksrika frälsarhjerta — — —*

SMÄRRE DIKTER

O r o.

ur lugn, hur täck han är, den lilla sjön,
Omkransad af en barrskog dunkelgrön,
Som af naturen stäld på vakt tycks vara!
När himmelshöga hafvets böljor gå,
Och elfven kastar fradga mot det blå,
Så får den lilla sjön en krusning bara.

Men är han lugn, han sluter i sin famn
Små blomsterland, små tjäll förutan namn,
Der man af verdens fröjd ej stort behöfver.
Den oro, som på mångens lifsrot tär,
Har än ej trängt till något hjerta der;
Der käns ej stormen, fast han går deröfver.

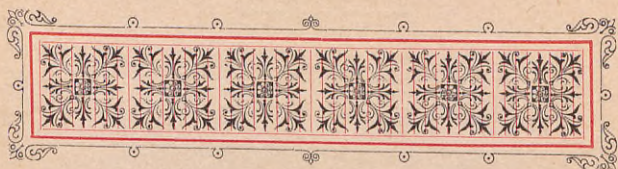
O R O.

Ja, täck är sjön och skogen likaså!
En blomma derifrån, se'n vill jag gå
Och ej på drömmeri min tid förspilla!
Mot högre utsigt ställer jag min gång;
Kanhända stigen icke blir så lång,
Men sjön der borta synes mig för stilla.

Det ligger i min själ ett orosdrag,
Som älskar storm och vilda böljeslag
Och sol, hvars strålar i den leken blandas,
Och stig som uppåt, ständigt uppåt går,
Tills verlden man för sina fötter får
Och i den rena, svala etern andas.

Min oro olik mången annans är,
Jag rår ej för det, men jag glädes, när
Likstämmig ande kommer mig i möte.
Det gifs i lifvet själar nog ändå,
Som likt den täcka insjön stilla stå,
Med hus och blomstertäppor i sitt sköte.

Ziguenaren.

Löckar svartblå såsom korpevingen,
Blick med lågor i, bronsfärgad hy;
Främling öfverallt och tåld af ingen,
Vandringslysten som en stormig sky;
Blod som sjuder i hvar enda åder
Och som svalnar först den dag, du dör.
Trots det »dunkel» vid ditt yttre låder,
Ditt naturlif jag dock svärmar för.

När jag ser dig, frestas jag att glömma
Konvenans och civilisation,
Taga vandringsdrägten på och drömma
Mig som barn ifrån en annan zon;

ZIGUENAREN.

Slå mitt läger invid strömmar strida,
Lyssna till de djupa floders brus,
Ha till sängomhänge rymden vida
Med sitt broderi af stjerneljus.

Mörke främling, hvar i Österns länder
Börjar väl din stams historia?
Kom du från af Indus sköljda stränder,
Stod din vagga på Himalaya?
Männe icke i ditt inre hvilat
Sagan om ett bättre fosterland,
När du nästan som en biltog ilar,
Hädd och hånad, ifrån strand till strand?

Stor är släkten — Adams släkt jag menar —
Mörklagd var den allt se'n Kaïns dar,
Och ett drag som tyder på ziguenar
Ha vi alla ärft af mor och far —

ZIGUENAREN.

Hvad jag liknar syskonen, som vandra,
Fast jag tvättat mig och klär mig väl!
Döm, *du hvite*, ej så hårdt om andra,
Tänk på tatarn i din egen själ!

Förr och nu.

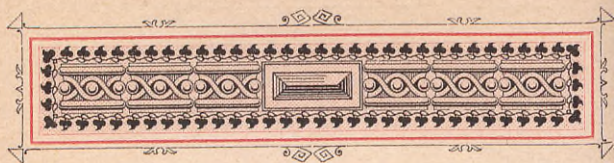

är sjungande jag genom våren gick
Med känslans glöd i djupet af min själ
Och då och då ur något hjerta fick
Liksom ett eko — än jag mins det väl —,
Jag tänkte, ack, om likt en blixst ur skyn,
Som syns i natten rymden genomljunga,
Jag kunde slå med häpnad verdens syn!
Ack, om en sång så djup jag kunde sjunga,
Att den från glömskan räddade mitt namn,
När hjertat gått till stoft i jordens famn!

FÖRR OCH NU.

Förmättna önskan, *nu* jag åt dig ler,
Der genom hösten tyst jag går min stig!
Må Gud förlåta, så jag ofta ber,
Att med mitt hjertblod förr jag närde dig!
O, att jag hade nu en tanke blott,
Som värmande till något hjerta ginge,
När mitt en gång till stoftet återgått!
O, att han kunde lyfta på sin vinge
Mot evigheten någon af de små,
Som utan lyftning genom tiden gå!

Barndomsminnen.

Ej störes sabbatsfriden af minsta knäpp.
De hvita liljor ringa, med guld till kläpp;
Omkring dem står lavendeln, så grann och mörk,
Och öfver honom »hängen» en luftig björk.

Min mor sig redo gör att till kyrkan gå,
Och lätta silfverskyar se ned derpå:
Spetskantad hufvudbonad af hvitt musslin,
Röd silkeduk och psalmbok, så fin, så fin!

BARNDOMSMINNEN.

Jag står bredvid och blickar förtjust på mor
Och tänker: ack, om bara jag vore stor!
Så skyndar jag åt hagen i största hast
Och binder, »litet misslynt», min örtaqvast...

Han är ju »riktigt simpel», min bästa kjol,
Min halsduk likaledes, fast ny i fjol,
Och fast jag redan läser så bra som få,
Har ingen egen psalmbok jag fått ändå!

Nu är jag »stor och gammal» se'n många år,
Har dyrbar silkeskjortel och gräsprängdt hår
Och silkeduk och psalmbok så fin, så fin,
Och till och med ett hjerta — utaf rubin.

Och det är söndag nu, liksom förr en gång,
Och stadens klockor dåna: bing bång, bing bång!
Af menskor hela torget blir svart till slut.
Jag står en stund vid fönstret och blickar ut.

BARNDOMSMINNEN.

Men knappast vet jag sjelf, hvad jag tänker på
Röd silkeduk och psalmbok och . . . ögon blå,
Lavendelhäck och liljor och allt det der . . .
Mitt hjerta mins en tid, som förgången är.

Och vid det stora minnet af hem och mor,
Det kännes rakt omöjligt att »vara stor».
Nu är min högsta önskan — Gud känner den —
Att riktigt, riktigt kunna bli barn igen.

Blommor och ruiner.

Jag satt bland blommor här om da'n
Och tänkte på en vän i sta'n.

Och när jag tänkt en stund, jag skref
Till samme vän ett bjudningsbref:

Här är så friskt, så sommargrönt,
Här kännes hela lifvet skönt.

Kom hit och se, hur solen ser
På blommor och ruiner ner!

BLOMMOR OCH RUINER.

Ännu det tonar någon gång
Ur hvalfvet något likt en sång.

Och stundom stupar strålen klar
Igenom sjunket fönsterpar...

Han kom. Bland blommorna jag låg
På höjden och mot vägen såg.

Jag reste mig i blinken då
Och sjöng den sång, jag sist fann på.

Snart uppför kullen gick hans stig,
Snart skakade han hand med mig.

»Välkommen, bror och själsförvandt,
Säg, tycker du ej här är grant?»

»Onekligen! Men att här fins
Ruiner, icke alls jag mins.»

BLOMMOR OCH RUINER.

Jag lyfte blicken mot min vän:

»Nog känner *fönstren* du igen!»

»Och under *hvalfvet* sången klang,

Då nyss du upp för kullen sprang.»

Han strök min pannas hvalf till svar

Jag fick en blick så sällsamt klar.

Och alla blommor sågo på.

Ruinerna jag glömde då.

Sommarlof.

S om mången annan, utan guld och namn,
Han trädde ut ur ringa hyddas famn.
Han tycktes skapt, en konung utan land,
Att rödja sig en väg med egen hand.
Ett kors »till minne» fick han af sin mor,
Välsignades och gick. Excelsior!

Det blef hans valspråk från hans utgångsdag,
Han vande sig att aldrig »släppa tag»;
Så gick det genom arbete och nöd.
Ack, menskan lefver icke blott af bröd,
Men kraft får den, som på sin sändning tror,
Med blick på målet fäst. Excelsior!

SOMMARLOF.

Om handen frös och foten likaså,
Hvad mer, i hjertat var det varmt ändå!
Var kammarn trång, och ögats utsigt skymd,
Ack, utan gräns låg hoppets ljusa rymd!
När som student man komme hem till mor,
Då vore mödan glömd. Excelsior!

Och så gick gossens skoltid »som en dans»,
Trots kindens glöd, trots ögats feberglans.
Kom sommarlof, med blommor, ljus och sång,
Till hemmet styrde han ibland sin gång;
Men länge ej han dröja fick hos mor:
Han hade kondition. Excelsior!

Och smyckad stugan stod, som till en fest,
Ty enkan väntade en hedersgäst.
Löf doftade och blommor likaså,
Allt hade tagit sommardrägten på.
Med blicken strålande af fröjd gick mor:
Nu gossen var student. Excelsior!

SOMMARLOF.

Han kom, en kyss han på sin panna fick,
Och hon var lika ren som när han gick;
Men klarare var glöden i hans barm,
Och kinden, tyckte mor, var allt för varm.
»Välkommen hem, mitt barn!» »Tack hjertans, mor!
Betyget har jag här. Excelsior!»

»Nu får jag stanna hela loftet här!
Ack, Herre Gud, så vacker stugan är!» —
»Konvalje, som jag vet du tycker om,
Jag stälde in en qvast, just som du kom;
Men du har visst försträfvat dig, jag tror...»
»Nej, jag är bara trött. — Excelsior!»

»Så hvila dig då först en timmes tid,
När se'n du vaknar, få vi språkas vid.» —
»Tack, mor, det vill jag! Stanna hos mig kvar
Och sjung en psalm, som i min barndoms da'r!» —
»Mitt stackars barn, din trötthet är visst stor...»
»Nu har jag sommarlof. Excelsior!»

SOMMARLOF.

Och gossen lyssnade till moderns sång,
Som i sin barndom förr så mången gång.
När aftonrodnan slocknade i sjön,
Sof han ännu, som efter aftonbön,
Och tyst vid sängen vakande satt mor,
Då sol gick upp igen, excelsior!

Men då, när första morgonstråle log
Mot täppans rosor, ögat upp han slog.
En inre ljusning öfver dragen gick,
Det syntes: evigt sommarlof han fick.
Sitt kors han rörde, gaf en blick åt mor,
Så var hans ande flydd, excelsior!

Egt och mist.

En blomma hade jag, så skönt hon log;
Kom så en frostnatt, och min blomma dog.

En fogel sjöng för mig, jag trodde så;
Men hösten kom, och bort flög fogeln då.

En dröm jag hade, men förbi den är!
Nu går jag tyst och ler åt allt det der.

EGT OCH MIST.

Som lifvets högsta konst jag prisa må
Att kunna mista allt och le ändå.

»Då råkas vi.»

Hur jag har saknat dig! Hur hvarje vår
Af längtan efter dig mitt hjerta slår!
Och dock, när majsol börjar värma runden,
Och berg och dal och kronorna i lunden
Slå ut i all sin förstlingspoesi,
Då råkas vi.

När jorden ligger i sin sommarskrud,
Skön som en dikt om himlarna och Gud;
När lifvet svallar och när jublet klingar,
Jag känner susningen af dina vingar;
Bland rosors doft, bland strålarna deri,
Då råkas vi.

DÅ RÅKAS VI.

När natten öfver tystnad jord sig lagt,
När himlen framstår i sin stjerneprakt
Och vintergatan gifver mig en aning
Om rymd, som evigt ler åt forskar'ns spaning,
Jag sänker andaktsfull min blick deri,

Då råkas vi.

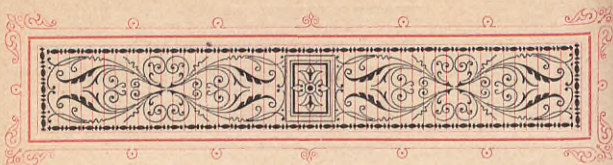
När stundom midt i hvardagslivets qvalm
Mitt hjerta nås af något, likt en psalm,
Låt vara, att det ej har namn i gruset,
En ton, en tanke, född i fadershuset,
Der allt är salighet och harmoni,

Då råkas vi.

När döden slår omkring mig kylig famn,
När sista sucken dör i Jesu namn,
Mig tycks, jag skall förnimma i detsamma
Din kärleks låga mig till mötes flamma.
Då är det icke längre drömmeri:

Då råkas vi!

Så gråter jag.

Jag skulle gråta vid ett hjerta, nej!
Vid någon dödligs bröst jag gråter ej.
Det vore grymt att tynga med min smärta
Det svaga ting, som tungt sin egen bär.
Jag vill ej gråta vid en likes hjerta,
Det allt för likt mitt eget hjerta är...

Ett hjerta vet jag, fullt af evig frid,
Och endast detta vill jag gråta vid.

SÅ GRÅTER JAG.

När himlens stjärneskrift för jordiskt öga
Af natten bredes ut i djupa drag,
O, stigen, toner, då emot det höga!
Det är mitt klagosätt; så gråter jag.

Sista utflyttningen.

Genom fönstret friska ångor komma,
Tusen lärkor jubla i det blå.
Länge se'n har tufvans första blomma
Lemnat rum för nya syskon små.
Svalor svärma kring de gamla nästen,
Hela rymden sig i vårdräkt klär.
Jag vill ut och taga del i festen,
Moder, hjälp mig upp från bädden här!

Jag vill se, hur i den glada våren
Fjäriln breder granna vingar ut.
Moder, hvarför i ditt öga tåren;
Tror du ej, att allt blir godt till slut?

SISTA UTFLYTTNINGEN.

Jag vill se, hur myran drar till stacken
Och hur biet nyttjar tiden rätt. —
Fader, kom och bär mig ut i backen,
Tärda kroppen som ett barns är lätt.

Jag vill se, hur måsen perlor stänker,
Höra trast i furan slå sin drill.
Fader, säg, hvarför du blicken sänker,
Tror du icke, att jag frisknar till?
Jag har tröttnat vid den hårda sängen,
Fast så mjuk hon bäddas om hvar stund.
Nej, så grant hon redan skiftar, ängen,
Mot den vida himlens djupblå grund!

Tack! . . . På gröna vallen åt mig bädda,
Se, så fullt utslagen boken står!
Alla björkar skimra löfbeklädda,
Sjelfva furans rötter dofta vår.

SISTA UTFLYTTNINGEN.

Kom, o moder, sätt dig vid min sida,
Se, hur rågen skiftar frisk och grön!
Lätta skyar utåt fjärden glida,
Herre Gud, din verld är ändå skön!

Ack, förlåt, att kär jag har naturen,
Tills mot himlen jag den byta får,
Tills hinsidan hvita kyrkomuren
Ingen stråle mer mitt öga når!
Tycks mig ej, att jag ur sjelfva mullen
Ville än en kyss åt blomman ge
Och åt träd, som skugga barndomsullen,
Med en längtans blick tillbaka se!

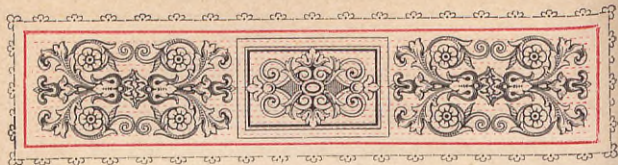
Moder, säg mig dock, hvarför du gråter,
Gud är kärleken, det vet du ju,
Och hos honom få vi mötas åter,
Äfven om vi måste skiljas nu...

SISTA UTFLYTTNINGEN.

Lifvets löfte i min själ står skrifvet:
Måste än jag genom döden gå,
Han, som är uppståndelsen och lifvet,
Lofvar mig, att jag skall lefva få.

Se, ett moln inunder solen ilar,
Sjelf går hon i ljus högt ofvanför!
Men så orosfull din blick sig hvilat
På min panna; tror du, att jag dör...?
Jag är bara trött... hvar är ditt hjerta?
Så, mitt hufvud i ditt sköte tag!
Tack, o tack, jag känner ingen smärta!
Se, nu har jag vingar, äfven jag!...

För långt till kyrkan.

Jag såg henne väl, fast hon icke såg mig,
Det var en vinterdag.
Till kyrkan det gick öfver fältet en stig,
Och just ifrån kyrkan kom jag.

Hon satt i sin stuga, och usel var den,
Och just som jag gläntade på,
Jag märkte, hon talade tyst »med sin vän»,
Och utanför dörrn blef jag då. —

FÖR LÅNGT TILL KYRKAN.

Till kyrkan den gamla ej orkade gå,
Och pastorn, hon bedt att få se,
Nog ville han komma, men hade ej då
En stund att den fattiga ge.

Och vänta? Nej, dertill hon hade ej lust,
Hon kände, mot slutet det led;
Hon reskost behöfde, och det var hvad just
Hon tänkte att styrka sig med.

På bordet stod framsatt — ett par droppar vin,
Och bredvid på ett fat,
Se'n barndomen gömdt, hon med andaktsfull min
Framsatte en snöhvít oblat.

Se'n sträckte hon öfver det maskstungna bord
Sin skrumpna, utmärglade hand
Och läste med vördnad instiftelsens ord —
Väl mången läst sämre ibland.

FÖR LÅNGT TILL KYRKAN.

Derefter sin bönpall till bordet hon drog
Och knäföll och läste så tyst...
När åter hon uppstod, så fridfullt hon log,
Som om en guds ängel hon kysst.

Då märkte jag nog, att ej ensam hon var,
Jag hörde af vingar ett sus.
Som oskuld så hvit blef den klädnad hon bar,
Och stugan så vacker och ljus.

Mig tycktes, att mången med henne tog del
I Herrens åminnelsefest —
Hvad mer, om den gamla om *sättet* tog fel!
Det rättar sig nog till härnäst...

Tyst drog jag mig undan, mitt öga blef vått,
Du frågar mig hvarför, åh jo:
Jag sjelf och allt annat, det blef mig så smått
Emot hennes lefvande tro.

»Flinthård.»

Herr pastorn hemkom, han var så blek,
Han följt en, som mistat nacken —
Men solstrålar lekte sin bländande lek
I blodet på afrättsbacken,
Der rättstjenarn stampade mulden till sist:
»Nu blir han der, tror jag visst!»

Hans rätta namn ingen menniska sad',
För »Flinthård» han gick och gälde.
Det tycktes dock, som om på slutet han bad,
Fast ord ej ett enda han fälde;
Men när sista gången mot solen han såg,
En bön i hans öga låg.

FLINTHÅRD.

»Hvem var han», du frågar. Tag detta som svar:
Ack, dyster hans saga är vorden!
Han hade ej mor och han aldrig haft far,
Han var såsom regnad på jorden —
Förstås: nog funnos de till bägge två,
Men icke för honom ändå.

Ty fick han nå'nsin en vänlig blick,
Så var det af solen, den klara,
Och om det barnet en smekning fick,
Så var det af änglarna bara,
Och kysstes i lifvet den piltens kind,
Så var det af himmelens vind.

Så växte han upp och hårdnade till,
Blef öfvad i brott och elände.
Ej vid hans förbrytelser dröja jag vill,
Det hände till slut, hvad som hände —
Och nu äro han och samhället qvitt,
Ty rättvisan har ju gjort sitt . . .

FLINTHÅRD.

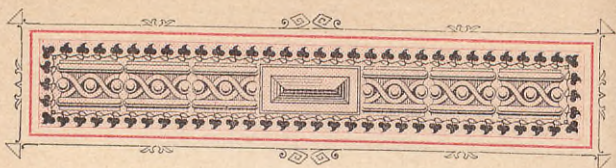
Men solen såg mildt mot en droppe, som låg
Att svalna på afrättsbacken.

Ett kärleksbehöfvande hjerta hon såg
Hos »bofven», som nyss mistat nacken; —
Hon mindes, hur barnet emot henne log,
När strålar i molnen hon slog;

Hon mindes den hemlöse gossen så väl,
Hon sett mellan byarna vandra;
Hon sett honom hårdna, den ynglingasjäl,
Som icke fann mildhet hos andra.
Hon mindes hans lif ifrån början till slut,
Hon mindes . . . hans moders förut.

Hon ser på sitt eget upphöjda vis
På allt, som inunder finnes.
I sjelfva det hjerta, som stelnat till is,
Det jollrande barnet hon minnes,
Och därför så mildt hon mot blodsdroppen såg,
Som qvar uppå galgbacken låg.

Sol på klippan.

Se öde klippan,
Hur skön hon är,
När qvällsol tömmer
Sin guldglans der!

Ej minsta blomma
Hon sommarn födt,
Men bryter ljuset
I purpurrödt.

SOL PÅ KLIPPAN.

Du sol, som stupar
Ur rymden, säg:
Såg du väl hjerta
Ifrån din väg,

Hur hårdt, hur härjadt,
Ja, hur förödt,
Som ej fick skiftning
I purpurrödt,

När lifsvarm stråle
Ur höjden blå
Sågs i dess dunkel
Guds kärlek slå?

Gammal — ung.

Allt ifrån ungdomsdar
Sträfvat och tänkt jag har,
Älskat allt stort och skönt,
Blifvit med hån belönt,
Lefvat i verldar, som
Verlden knapt brytt sig om.
Städse ljöd hennes tal:
Vänta, du blir väl sval!

Nu är jag gammal re'n,
Sommarn flytt länge se'n.
Pannan har veck, ej få,
Grånats har ögat blå,

Lockarna gått förut
Dit jag går sjelf till slut.
Böjd mot min nötta staf,
Vandrar jag mot min graf. —

Än vid en högstämd sång
Känner jag världen trång,
Än kan jag glöda för
Skönhet, som icke dör.

— — — — —

Osant var verdens tal!
Aldrig kan den bli sval,
Som i sin blifnings stund
Glöd fick i själens grund.
Flamma, som evig är,
Skulle den slockna här? . . .

Konst och natur.

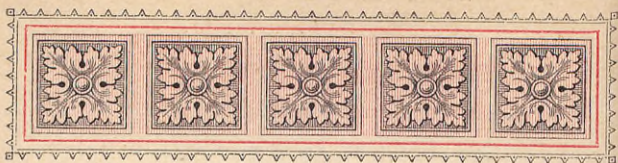
Jag vandrar på trädgårdsgången,
Till sällskap ej hund ens jag har.
Jag flyktade nyss ur salongen
För sjungande damer ett par.

Nu gält deras drillar klinga.
Hvad konsten är mäktig ändå,
Som sådant ur strupen kan tvinga,
Fast toner från själen ej gå!

KONST OCH NATUR.

Men hinsidan trädgårdsmuren
Der jodlar ett vallhjon sin »låt»,
Och är du ett barn af naturen,
Så kom, låt oss följas ditåt!

Fromma önsknningar.

Min kärlek trogen se'n barndomsdar,
Jag fromma önsknningar än har qvar.

Min egen stuga jag längtar till,
Kom, bygg mig henne, hvem helst som vill!

På ljuncklädd backe, af björkar krönt,
Der skall hon byggas i hvitt och grönt.

Gif mig kring stugan en vild natur,
Obrutna marker, med gran och fur!

FROMMA ÖNSKNINGAR.

Och så i fjärran, der sol går ner,
En *skymt* af hafvet, om icke mer!

Gif mig helt nära en rönn, som står
Och glöder ensam, när sommarn går!

I sjelfva stugan jag hafva vill
Min gamla bibel och — litet till.

Tro ej jag sedan skall ledås! Nej,
Du leda verld, endast stör mig ej!

I morgonstund.

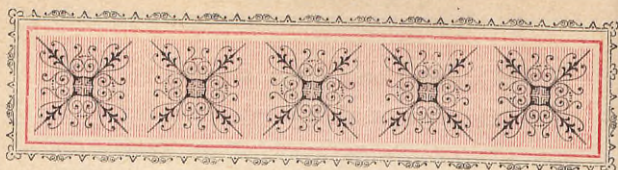
Jag vandrar i morgonens timma
Långt, långt från den larmande stad.
Jag ser, hur juvelerna glimma
På grässtrå, på vindstilla blad.

Jag lyss, medan lärkorna stiga
Mot höjden i sång utan ord;
Jag ser, huru solstrålar viga
Vid himlen den rodnande jord

I MORGONSTUND.

Och känslorna blifva så unga
Och hjertat så fullt på en gång;
Och innan jag tänkt på att sjunga
Så väller ur djupet min sång.

Min första bok.

Min första bok, med permar blå,
Af stora tankar full,
Slogs upp för mig förr'n jag lärt gå
På denna jordens mull.
Emellan hennes gyllne blad
Min blick med tjusning flög,
Och omedvetet ur hvar rad
Min känsla näring sög.

Mot permarna i stjerneqväll
Jag sträckte glad min famn
Och jublade så barnasäll
Den störste skaldens namn —

MIN FÖRSTA BOK.

Min moder nämnt det ofta nog,
Så väl i sång som bön,
När bakom almen månen drog
Sitt nät utöfver sjön.

Jag mins, som barn, en sommardag,
I ängens sköt jag låg,
Drack blomsterdoft i djupa drag
Och följde molnens tåg.
Jag ville gifva känslan ljud,
Som djupast stum hon är —
Men kunde endast stamma: »Gud,
Som hafver barnen kär . . .»

Och när i ungdomsår det sved
I själen mången gång,
Och ingen visste, att jag led,
Och världen blef mig trång —

MIN FÖRSTA BOK.

Ack, blott i enslighetens frid
Jag låg vid bokens blad,
Min oro skingrades dervid
Och jag vardt åter glad!

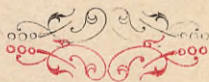
Jag har min första bok så kär,
Hon kan ej gammal bli.
Den minsta prick en tanke är
Af bildrik poesi —
Allt är så gripande, så stort,
Att, ser jag rätt derpå,
Blir lumpet allt, hvad verlden gjort,
Hur stort det vara må.

Den bokens blad, de bredas ut
Så långt som tankar nå;
Der rymden för min blick är slut,
Der glänsa de ändå.

MIN FÖRSTA BOK.

Jag anser, nej, jag tror och vet,
Att bortom tidens slut
En gång i evig härlighet
För mig de rullas ut.

Välsignande det stora namn,
Jag lärt på hvarje rad,
Jag sträcker än som barn min famn
Mot mångt oläst blad.
Jag ville gifva känslan ljud,
Men stammar blott så här:
»Tänk i barmhertighet, o Gud,
På mig, som liten är!»

Förlåt!

Det fins ett ord på jorden,
Som ej i himlen fins,
Der synden är förlåten,
Der felen ingen mins.
Dock gäller detta ordet
Också vid himlens port,
Ty genom den går ingen,
Som icke afbön gjort.

När tvänne vänner skiljas
Af onskans ränker åt
Och sedan mötas åter
På lifvets ökenstråt,

FÖRLÅT!

Och detta ord uttalas
Ur sjelfva hjertats grund,
Och begges blickar bedja
Om frid i samma stund; —

Då glädjas ljusets änglar,
Det känner man så väl;
Då går en Edens susning
Igenom själ och själ;
Då vill hvart bittert minne
Man skölja bort med gråt;
Då fins ej ord på jorden
Så ljufligt som *förlåt!*

Se här det testamente,
Jag en gång lemnar kvar!
Hvad gör det, om det öppnas
En stund förr än jag far!

FÖRLÅT!

Jag slår min famn mot alla,
Jag mött på lifvets stråt —
Framför är evigheten —
Förlåt, förlåt, förlåt!

Skum.

Jordisk kärlek är en dröm,
Vågskum uppå tidens ström.

Leker lyckans sol deri,
Vackra skiftningarna bli;

Men de äro också allt:
I sig sjelft är skummet kallt.

S K U M.

På en högre kärlek tänk
Än ett solglänst vattenstänk!

Skönt är lifvet.

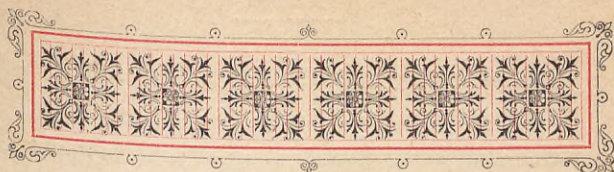
Skönt är lifvet, äfven om ibland
Foten tröttnar, hjertat likaledes.
Källsprång genom hälleberget ledes,
Springer upp i öknens heta sand,
Äfven under middagssolens brand.

Skönt är lifvet, ty med allt sitt qual
Visar det beständigt mot en hvila.
Det är icke bort, men hem vi ila,
Till vårt rum i ljusa himlars sal,
Väntade af vänner utan tal.

SKÖNT ÄR LIVVET.

Skönt är lifvet, måste vara så,
Ty det är den gode Gudens gåfva,
Och vår själ får lust att honom lofva,
När vi börja gåfvans vigt förstå.
Lofva honom, det är lif också. —

N a p p.

Jag tager min dyraste silkekjol,
Nu gammal, men därför ej grå.
Hon har varit med i båd' storm och sol,
Men icke mist glansen ändå.
Hon eger sitt värde, trots lapp uppå lapp,
Och blir nu det raraste napp.

Se'n tar jag min nattrock, så fin och röd
Som turkens och äkta som den.
Han omslöt mig fordom i lust och i nöd,
Han var mig den varmaste vän.
Fast trådarna brustit, är än han mig kär,
Till napp nu han klipptes i sär.

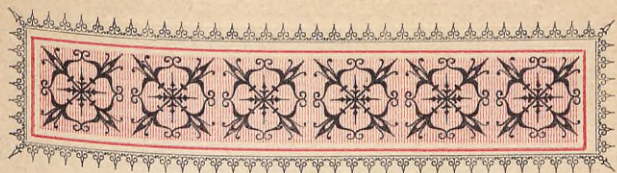
N A P P.

Se'n köper jag ull — det är godt om får,
Fast ej jag har sådana sjelf —
Och hvit såsom svandun jag se'n honom tvär
I vatten från rinnande elf,
Och när han blir torr, kardas tapp efter tapp
I hop med mitt svartröda napp.

Af nappet jag spinner en tråd, så mjuk
Som sinnet i barndomens dar,
Och väfver af garnet en skiftande duk,
Så grann som förr framtidens var.
Men låter jag pressa den väfven i sta'n,
Så skulle han blifva profan.

I stället jag pressar den mot mitt bröst,
När minnena låga deri
Och sommaren småningom bytes i höst
Och flyttfoglar draga förbi...
Som prof uppå tyget jag sänder en lapp
Till dem — som förstå sig på »napp».

Allt under de tindrande stjornor.

Romans.

Allt under de tindrande stjornor
Allena i qvällen jag går.
Jag minnes en dröm, som jag hade
I ungdomens hänsvunna år
Allt under de tindrande stjornor.

Allt under de tindrande stjornor
Din bild i mitt hjerta jag gömt,
Men handen jag gaf åt en annan,
Om hvilken visst aldrig jag drömt
Allt under de tindrande stjornor.

ALLT UNDER DE TINDRANDE STJERNOR.

Allt under de tindrande stjernor
Jag mins dina ögon så väl,
Förgäfves jag dem söker glömma —
De blicka djupt ned i min själ
Allt under de tindrande stjernor.

Allt under de tindrande stjernor
Hvad jorden blir liten och trång!
Hur kunde för guldets jag glömma
Hvad vi drömt gemensamt en gång
Allt under de tindrande stjernor?

Bland klippor och skär.

f småstadslif och hvardagstråk min själ sig kände
trött,
Och under vintern ofta nog af sorg mitt hjerta
blödt.

Men våren kom med högre ljus, med doft och
fogelsång;
Jag började få lif igen, som förr så mången
gång.

BLAND KLIPPOR OCH SKÄR.

Jag kände, att hur lifvet än försökt slå mig
i hjäl,
Att bli vid lif ännu en stund det kunde vara
skäl.

Kan jag ej torka af en tår, långt bittrare än
min?
Kan ej i andras hjertesår min sångmö gjuta
vin?

Bort, ropte längtan i min själ, långt bort från
stadens larm,
Att hvila dig till kraft igen invid naturens
barm!

Gäck icke här och låt din verld bli trängre med
hvar dag,
Tills verlden dussinstämpeln tryckt uppå ditt
bättre jag!

BLAND KLIPPOR OCH SKÄR.

Och våren gick, och sommarn kom. Ej längre
ut jag stod,

Ty af sin glöd har himlen lagt en gnista i mitt
blod.

Mitt resetyg är ganska lätt, och sjelf ej tung
jag är,

Jag släppte ned min rullgardin och for och är
nu här.

Här bor jag högt, så högt jag bor, att blott jag
stormen hör.

Det lif, som rör sig nedanför, mig ej det
minsta stör.

Till utsigt har jag berg och hus och fjorden, vid
och blå,

Med ångare och seglare, som komma och som
gå.

BLAND KLIPPOR OCH SKÄR.

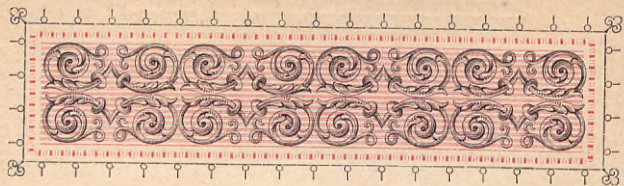
Och ingen bok af menskohand jag vill ens
titta i.

Hvad äro menskors tankar mot naturens poesi!

Men vann min sång en enda själ, som längtar
efter mig,

Kom hit, kom snart! Med öppen famn jag går
och möter dig!

På egen mark.

Min egen jord jag odlar, en del af den är ärfd
Och liksom invigd genom fädrens möda,
En annan del är genom mitt arbete förvärfd,
Och hittills Gud välsignat har min gröda.

Hur ljuft det är att plöja den teg, min fader plöjt,
Hvaröfver han hört vårens lärkor sjunga,
Der han till ljusets fader sin tysta suck har höjt
I dagar lätta, som i stunder tunga!

PÅ EGEN MARK.

Hur ljuft att plocka blommor i skog och uppå mark,
Der förr de fägnade min moders öga,
Der hon af furan lärde min själ att blifva stark,
Igenom storm och solsken från det höga!

Hur ljuft att stundom blicka djupt ned i samma sjö,
Som förr afspeglade den lille gossen
Och bar hans längtans farkost, med segel hvitt som snö,
Mot drömmens värld, belyst af sagoblossen!

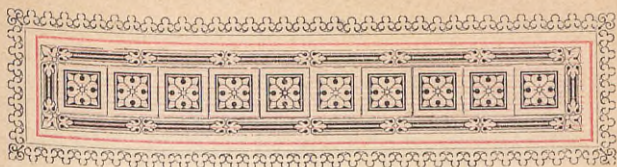
Den falska nutidsfrihet, jag älskar icke den,
Må Gud för den beskydda mina söner!
Må jag dem kunna fostra till äkta svenska män
På torfvan, helgad af min moders böner!

På egen mark hur ljufligt att bygga få och bo,
Att sjunga der ur eget hjertas flöden,
Att möta sorg som glädje i Jesu Kristi tro
Och i hans namn få motse sjelfva döden!

PÅ EGEN MARK.

Och sist — hur ljuft att gömmas i samma hvilostad,
Der kära hjertan redan vigts åt gruset,
Der förr som barn jag lekte bland höstens fällda blad,
Der samma kronor skälftva än i ljuset!

Jemförelser.

Hvad är väl hvitare än snö på qvist?
En barnasjäl, som ej sin oskuld mist.

Hvad glittrar klarare än dagg på strå?
Den ängertår, Guds kärlek lyser på.

Hvad har väl högre färg än morgonglöd?
En kärlek trogen genom lif och död.

Morgonvandring.

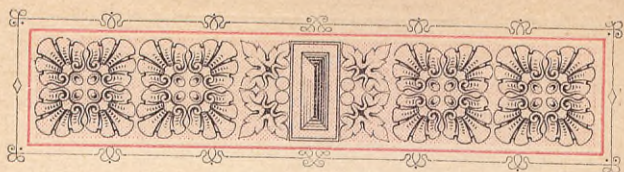
Lärkorna jubla, och göken han gal,
Marken har blomma vid blomma.
Lifsfläktar komma från skog och från dal,
Välluktbemängda de komma.
Klinga, min lyra, i strålarnas bad!
Långt vill jag gå från den larmande stad.

Längtan mig drager dit högstammig tall
Susar sin saga i vinden;
Längtan mig drager dit dånande fall
Stänker sitt perlstoft kring kinden.
Längtan mig drager från verldslifvets brus
Ut i de skiftande ängarnas ljus.

MORGONVANDRING.

Hjertat det vidgas allt under min gång,
Växer, tills verldar det rymmer.
Tankarna kläda sig sjelfmant i sång,
Lemna hvar jordiskt bekymmer.
Moder natur, hvad är guld, hvad är namn,
Mot att få jollra som barn i din famn!

Vårbilder.

Drifvorna smält,
Ängar och fält,
Se, hur de grönska och skina!
Lärkorna slå,
Himlen är blå,
Skyarna glänsande fina.

Kullar och berg,
Allt har fått färg,
Häggen går redan i blomma.
Björken står grön,
Och öfver sjön
Klippande svalorna komma.

VÅRBILDER.

Skogsbäcken far,
Brådtom han har,
Blommorna vaknat vid bruset.
Se, hur de stå,
Gula och blå,
Blicka med undran mot ljuset!

Kör efter kör
Klinga jag hör
Mellan de svällande knoppar.
Lyss, hvilken sång!
Ekorn tar språng
Mellan de gungande toppar.

Masken, så arm,
Känner sig varm,
Lyfter i solskenet ryggen.
Strålar och glans
Locka till dans
Sjelfva den själlösa myggen.

VÅRBILDER.

Soligt går haf,
Och öfver graf,
Äfven den glömdes och dömdes,
Spirande strå
Vitnar ändå,
Om att af en han ej glömdes.

Derför, min själ,
Gläd dig jemväl:
Tröst fins i Gud mot hvar smärta!
Vidgas, mitt bröst!
Klinga, min röst!
Lyft dig mot solen, mitt hjerta!

Daggen.

e daggen, som glänser på vallen,
Hans lif är så skönt, men så kort!
Knapt är han från himmelen fallen,
Förr än han från jorden går bort.

Ej ville med honom jag byta,
Men vore lik hans min minut!
Hur ljuft att en stråle få bryta
Och lyftas mot solen till slut!

Jag tjenar.

Jag tjenar, sad' grönskande gräset, fast icke med
ord,
Och böjde så ödmjukt sin glänsande vippa
mot jord.

Jag tjenar, sad' blomman; de gåfvor, af himlen
jag fått,
Åt jorden jag gifver och finner så lycklig min
lott.

JAG TJENAR.

Jag tjenar, sad' böljan och lyfte med sjungande
lust

Det väldiga skeppet och bar det från kust och
till kust.

Jag tjenar, sad' blixten, och rikligt ur rymder-
nas sköt

Den svalkande, skur öfver törstande äring sig
göt.

Jag tjenar, sad' stormen, och molnen kring vingen
han tog

Och, renande luften, med sång öfver jorden han
drog.

Jag tjenar, sad' solen: hur upphöjd jag är i det
blå,

För konungars konung jag är blott ett stoftgrand
ändå.

Necken spelar.

Necken spelar, han började nyss,
Ängen ligger i blommor och lyss;
Hela skogen står liksom och drömmer,
Ur hans barm hörs ej suck eller sus.
Genom blåhvita skyarna tömmer
Julimånen sitt ensliga ljus.

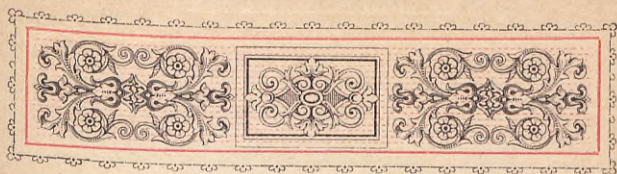
Necken spelar, hans dystra musik
Till sin grundton en klagan är lik.
Mina steg kunde lätt han förvilla,
Grant du skimrar, du månlysta elf!
När omkring mig naturen är stilla,
Storma känslorna inom mig sjelf.

NECKEN SPELAR.

Necken spelar, jag honom förstår,
När jag ensam bland blommorna går.
Ej för dagen han yppar sin smärta,
Ej han spelar vid myggornas dans,
Men i toner han lättar sitt hjerta
Vid den skälfvande månstrålens glans.

Necken spelar, mitt hjerta slår takt.
Djupet drager med underbar makt;
Men deröfver hvälfs himmelen höga:
Han är djupast och drager jemväl.
Blicka uppåt, du drömmande öga!
Spela, Neck, men du får ej min själ!

Stormande haf.

Uppå klippan den grå
Vill i solljus jag stå,
Med ett haf utan gräns för min syn,
Se på jättarnes slägt,
Som i glittrande drägt
Sätter kurs rakt på himmelens bryn.

Hvilken svalkande fröjd
Att från dunkelfri höjd
Åse hafvet i storm och i ljus!
Hvad den synen gör godt,
När vid svärmande knott
Ögat tröttnat i verldslifvets brus!

Se på virrvarret der
Omkring närmaste skär!
Högt i sky står ett gnistrande damm;
Vågor, tropp efter tropp,
Dansa stormmarschgalopp
Öfver bränningens rykande kam.

Hvilka skyhöga två,
De som *en* skulle gå,
Om ej böljorna skilde dem åt!...
En är hon, en är han,
Aldrig »få de hvarann» —
Jo, de törna mot klippan, förlåt!

Och så varda de *ett*,
I en blink är det skedt:
Nu som perlor de kastas i höjd,
Och så damma de ner,
Och så kommer det fler,
Till dess stormen på leken är nöjd.

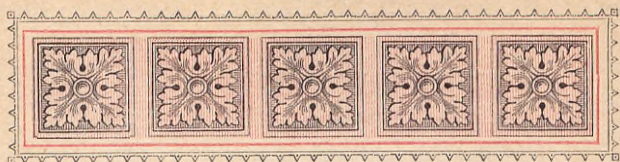
STORMANDE HAF.

Hur det fräser och gnyr!
Se, hur vågspetsen yr
Mellan himmel och skummande sjö!
Se, hur solljuset bryts!
Se, hur utsigten byts
I en regnbågslikt skiftande snö!

Det är glans, det är prakt,
Det är storhet och makt!
Hvad är menskan, då sådant hon ser?
En är våg, men en ann',
Knapt en bölja är han;
Mången är blott en droppe, ej mer!...

Men i droppe som våg
Samma ljusbild dock låg,
Och när hafven en gång sinat ut,
Stråla solar ändå
I det eviga blå —
Men här tror jag min visa är slut.

Frändskap.

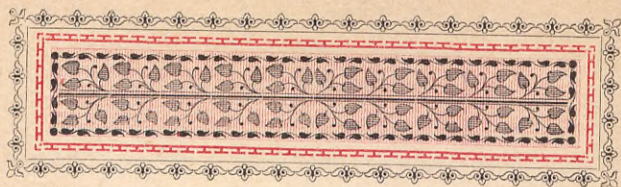
Slägt med blomman, när hon nyfödd står,
Speglande en himmel i sin tår;
Slägt med lärkan, när hon far i sång,
Jublande mot solen gång på gång;
Slägt med hafvet, som, när stormen far,
Vidgar barmen och ger återsvar,
Men som blir i djupet lugnt ändå,
Trots de vågor, som på ytan gå;

Slägt med molnet, när det öfver hed
Ilar hän att dö, der sol går ned;
Slägt med flammen, som förutan ljud
Slår mot höjden, trängtande till Gud —

FRÄNSKAP.

Slägt med detta allt, det vet jag väl,
Att du är, du tonverld i min själ!
Icke sällan jag mig tyckt förstå,
Att du högre frändskap har ändå.

Sång.

iten droppe ligger glittrande
På markens strå,
Liten lärka stiger qvittrande
Emot det blå.

Morgonvinden ilar sjungande
Kring berg och hed;
Våg och bölja börja gungande
Att sjunga med.

S Å N G.

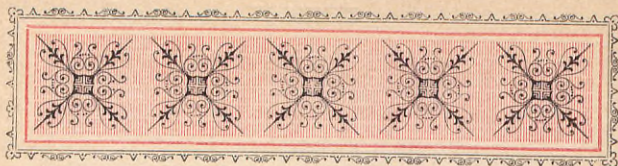
Mellan träden, skönt omkransande
Min tysta stig,
Liten stråle kommer dansande
Och helsar mig.

Och det kännes så uppfriskande,
Hans klara bud:
Mellan bladen far ett hviskande
Om ljusets Gud.

Och af känslor blir ett strömmande
I hjertats grund,
Och jag varder som en drömmande
I samma stund.

Allt hvad jorden eger tvingande
Jag glömmor då.
Hvarje tanke stiger klingande
Mot himmel blå.

När sol går ned.

Solen stupar vid min synrand ner,
Stilla skuggor falla mer och mer
Öfver land och vatten.
Aftonhimmeln rik på bilder är,
Ljuset leker skönt bland molnen der,
Tills den sista strimman dör i natten.

Skådespelet vexlar hvar minut,
Men förr'n solen lekt sin lek till slut,
Lyser fram en stjärna.
Lyftande min syn mot bättre land,
Snart hon tindrar ofvan molnens rand,
Och vid henne hvilar jag så gerna.

NÄR SOL GÅR NED.

Ljusets fader, hör min bön, o hör!
När en gång den sista strimman dör,
Som din sol mig skänker,
Må högt öfver lifvets skuggspel då
Klar en stjerna för min åsyn stå,
Att med evig frid min natt sig sänker!

Elfvalem.

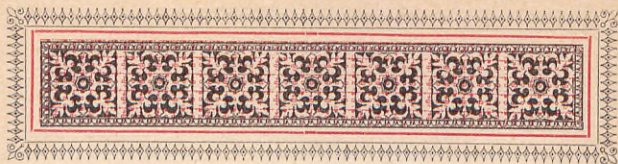
O fver land och vatten
Hvilar sommarnatten
Ljudlöst stilla; endast näktergalen,
Dold i löfvens gömma,
Låter toner strömma
Gång på gång igenom blomsterdalen,
Der, i månens strimmor,
Qvällens lätta dimmor
Taga form liksom af andeväsen.
Luftiga och blida,
Sida invid sida,
De i ringar sväfva uppå gräsen —

ELFVALEK.

Men i morgonväkten
Skingras hela släkten,
Utan att ett öga henne spårar.
Solen kommer åter,
Hela dalen gråter:
Det är elfvalek, som bytts i tårar.

Elfvalek på tufva,
Drömmar, sommarljufva,
I hvarthertas tysta blomsterdalar!
Månljus blott och dimma,
Som i nattlig timma
Tar gestalt vid sång af näktergalar!
Ack, i morgonväkten
Skingras hela släkten,
Drömmarn står bland nakna tufvor bara!
Kylig susar vinden,
Kring den bleka kinden,
Och på gräset skimra tårar klara.

Återglans.

Genom kammarn står en ljusflod skär,
Aftonrodnans återglans det är.

Under guldnät ängens blommor stå:
Det är qvällens glöd, som skimrar så.

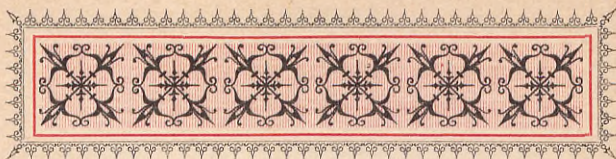
Purpurslöjad böljan går i dans,
Hennes skönhet är blott återglans.

ÅTERGLANS.

Furens brunrå färg blir violett,
Solnedgångens verkan, det syns lätt!

Hjertan låga ifrån pol till pol:
Återglans — men af en högre sol!

Jättefuran.

Och yxen sättes till din djupa rot,
Der herskarlik du står bland tallar unga.
Linnæan doftar ljufligt kring din fot,
Och nyss i toppen hördes tråsten sjunga.
Men sjelf du skådar hän mot hafvet blå,
Der seglen svälla och der skeppen gå.

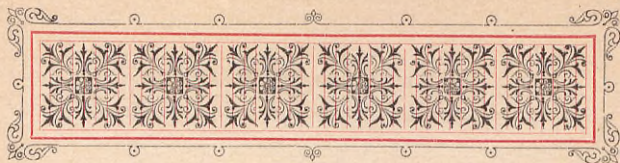
Du känner kanske mången släkting der,
Ett jättebarn, som du, fast länge sedan,
Som öfver djupen högt sin vimpel bär
Och har i tjensten hunnit gråna redan,
Men ilar rak ännu från strand till strand
Och ger åt skogen blott en nick ibland.

JÄTTEFURAN.

Ja, dit du vill, der oceanens svall
Med fjärran himlabrynet faller samman.
Dit har du längtat från din gröna vall
Se'n alnshög du såg upp mot morgonflamman.
Af rörelse du darrat mången gång,
När verldshafs böljan sjöng sin månskenssång.

Böj än en gång mot sommarhvalfvet blå
Din ljusa topp — en afskedshelsning bara!
Ännu ett hugg, en ruskning bland de små,
Ett jättefall, som skögen hörs besvara! —
Och fäld är furan, qvist ej mer sig rör,
Men soligt blånar hafvet nedanförr.

I skogen.

I djupa skogen är mig ljuft att vandra
I sommartid,
Der ljus och skuggor blandas med hvarandra
I stilla frid,
Der menniskan ej än förstört naturen
Med sköflarhand,
Der endast trastens drill i mörka furen
Mig stör ibland.

I skogen komma tankar mig i möte,
Bevingade,
Och ofta nog i djupet af hans sköte
De klingade.

I SKOGEN.

På känslorna, som i mitt hjerta brusa
Se'n barndoms dar,
De täta, vemodfulla kronor susa
Sitt återsvar.

I skogen ser jag myran dra till stacken
Sitt lilla strå,
Och vackert stupar strålen öfver backen,
Att se derpå.
Hvar kulle står i skiftande penséer —
En blomsterbädd —
Och upp ur mossan titta blygt Linnéer
Kring källans brädd.

I djupa skogen är mig ljuft att vandra
I sommartid;
Der går jag ofta ensam, långt från andra,
I morgonfrid;

I SKOGEN.

Der går jag stundom tyst och samlar tankar,
När sol går ned,
När qvällens guldmoln lägga sig för ankar
I vesterled.

E k o.

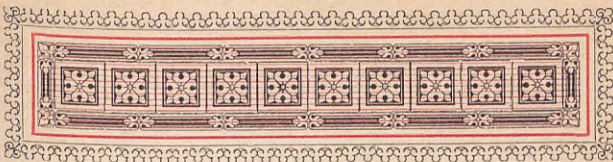

Jag sjöng uti skogens grönskande sal,
Då ännu ett barn jag var,
Och djupt utur närmaste blomsterdal
Jag tyckte mig få ett svar.
Jag skyndade dit, hvarifrån det kom,
Af fröjd slog mitt hjerta då;
Åt alla sidor jag såg mig om,
Att syn uppå vännen få.
Jag ropade högljudt: hvar är du, hvar,
Kom närmre och lek med mig!
Här skiner solen, så varm och klar,
Och blommorna vänta dig.

Kom, kom, så roligt vi skola få,
Vi springa i kapp med skyn,
När stormen brusar, och sjunga då
Så högt, att det hörs till byn!
Hvi flyktar du undan, hvi narras du så?
»Åh!» svarade rösten då.

Jag sjöng uppå ensliga furumon,
Jag sjöng uppå purpurhed
Och fick icke sällan till svar en ton
Ur skogen, der sol sjönk ned.
Jag skyndade dit: säg, hvar är du då
Min längtans, mitt hjertas vän?
»Men», »men» upprepade rymden blå,
Och gäckad jag var igen. —
Nu vet jag, att icke ur menskobröst
Jag fick ett svar på min sång,
Nej, eko, det var blott din tomma röst,
Som dårat mig gång på gång!
Dock än det händer mig, bäst jag går,
Jag sjunger: hvar är du, hvar?
Och mot en drömbild min famn jag slår,
Just som i min barndoms dar.

Fångad fogel.

Du kan ej sjunga,
Stum är din tunga,
Fast toner slumra uti din själ.
Du bytt naturen
Mot trånga buren.
Din djupa tystnad förstår jag väl.

Till dess du faller,
Du mot ditt galler
Slår lilla vingen, han blöder ju.
Se, vackert doppar
I röda droppar
Sin stråle solen! . . . Snart fri är du!

Drifvan.

Se drifvan, hur hon glänsar på höjden der!
Hvar dag hon blifver mindre, ty solen tär.
Hon legat vintern öfver så skär och hvit,
Ty ingen gångstig ledde från nejden dit.

I tårar hon förvandlas — så drifvan dör —
De sippra ned i dalen der nedanför,
Och gräset börjar grönska, och knopp vid knopp,
Af friska flöden ammad, slår ögat opp.

DRIFVAN.

Snart syns ej spår på höjden af drifvan mer,
Men blomstersmyckad dalen mot ljuset ler —
Flyttfoglar komma åter i tåg på tåg;
Men då mins endast solen hvar drifvan låg.

Farväl till sommarsolen.

Nu ligga härjade äng och teg,
I purpur skogen står.
Nu blir det höst med stora steg,
Min svala for i går.

Sol, förr'n i moln du göms för mig,
Mottag ifrån min själ,
Som räknar litet slägt med dig,
Min tack och mitt farväl!

FARVÅL TILL SOMMARSOLEN.

Tack för hvar liten blomma, som
Du väckte vid min stig!
Tack för, att ofta nog du kom,
När andra glömde mig!

Rätt ofta, när mot jorden blott
Jag vände håg och syn,
Af moln du byggde gyllne slott
Och tvang mig se mot skyn.

Och när om qual jag hjertat slöt,
Som grafven mången gång,
Du genom alla bommar bröt,
Tills du lekt fram en sång.

Tack för det der och mer ändå,
Ack, du förstår mig nog!
Tack för du liksom hörde på,
När jag min lyra slog!

FARVÄL TILL SOMMARSOLEN.

Tack för hvar blick du skänkte mig,
Jag vet hvems bud du går!
Hvad vore jorden utan dig,
Ack, blott en frusen tår!

Om icke mer du blickar ned
Till mig på tidens ström,
Ditt minne vill jag taga med
Liksom en sommardröm.

Farväl! Din stråle käns så matt
Och stormens brus jag hör.
Men helsa bortom moln och natt
Till hjertan ofvanför!

Stjernskott.

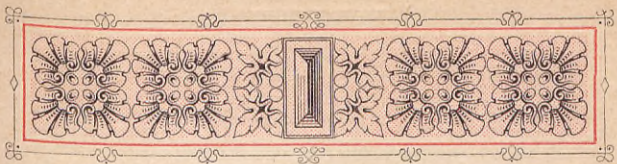
n stjerna föll — det syntes så —
Högt öfver skummig elf.
Jag stod helt tyst och såg derpå
Och sporde vid mig sjelf:
Hvart föll hon? männ' på hedens snö,
Att gnistra der och dö?

Männ' strida djupet henne fick,
Slog hon på klippan ner?
Hon glänste till ett ögonblick,
Se'n syntes hon ej mer —
Och klart hon tindrade likväl,
Som gnistan i min själ...

STJERNSKOTT.

Min sång, hvad annat är du sjelf
På nattomfluten ö,
Än stjernskott öfver skummig elf
Och öfver hedens snö?
Hvart faller *du?* . . . Dock, fall, o fall!
Ej mer jag fråga skall.

Svalan.

illa svala, du med svartblå vingen,
Hvad du är mig kär!
När om vårn du kommer, anar ingen
Huru glad jag är.

Ty från lösgjord våg, från grönklädd tufva
Du ju helsar mig:
Många minnen, friska, vårdagsljufva,
Komma då med dig.

SVALAN.

När om hösten bort du flyttar åter
Öfver vissnad lund,
Är det icke utan att jag gråter
Tyst i hjertats grund;

Följer med min blick hvar sky, som tågar
Åt det håll, du for;
Känner, att uti min själ, som lågar,
Vingad tanke bor.

En gång, »när det våras», så jag tänker,
Skall, som du, jag fly
Öfver hafvet, som sin fradga stänker
Upp mot morgonsky.

Men vid rutan lemnad vän skall blicka
Tankfull mot det blå
Och en suck af stilla längtan skicka
Dit jag flyttat då.

Sommarmorgon.

Så tyst, så tyst, ehvart jag går
I arla morgonstunden!
Än drömmande hvar blomma står,
Ej rör sig qvist i lunden.

Men fullsäd ligger österns rand
Af rosor purpurröda,
Och snart står himlen som i brand,
Och hafvet synes glöda.

SOMMARMORGON.

Hör, fältets lärka börjar strö
Sitt qvitter öfver gruset!
Nu rör sig skög, nu krusas sjö
Att helsa morgonljuset.

Det bryter fram, snart likt en ström
Det öfvergiuter jorden.
Hvar blomma vaknat ur sin dröm,
Hvar tår är perla vorden.

Nu stiga sånger mot det blå,
Nu lifvets pulsar svalla.
Ej solen glömmet minsta strå:
Hon värmer allt och alla.

Må för det ljus, som flödar rikt
Utur Guds Faders sköte,
Jag hjertat öppna, blomman likt
Vid morgonstrålens möte!

Höstmorgon.

Morgondaggen ligger tung
Uppå gräs och blad och ljung.
Idel tårar, tårar bara,
Stora, dunkla, kalla, grå!
Tyst! . . . Nu komma strålar klara,
Tårarna bli perlor då!

Ingen sommargrönska mer!
Guld och purpur hvart jag ser!
Öfver ängen fogeltägen
Öfva vingarna med lust:
Bortom stormupprörda vägen
Drager dem en vårlig kust.

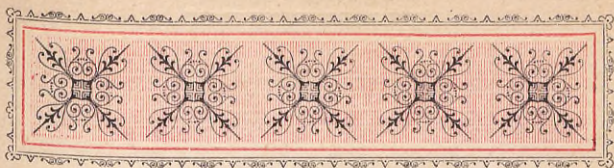
HÖSTMORGON.

Hör, det sveper till i skyn!
Flydd är skaran ur min syn.
Blott min egen visa klingar,
Der jag går på enslig stig,
Och fast sångmön eger vingar,
Bära de dock icke mig.

Hvart jag än styr mina fjät,
Mötes jag af spindelnet —
Nej, åt vida heden går jag,
Intet hämmar der min gång.
Då från sjelfva himlen får jag
Stundom gensvar på min sång.

Högst af alla land på jord
Älskar jag vår »höga Nord»;
Men djupt i min själ begrafvet
Ligger, se'n min ungdoms år,
Någonting om Medelhafvet,
Något af en söderns vår.

Döende fjäril.

Jag sällan sett skönare vingar,
Emalj på pensée-färgad grund!
Men se, hur oroligt han svingar,
Han hvilar sig stund efter stund.

Och då falla vingarna samman,
Fast än han vill breda dem ut.
Så flämtar den slocknande flamman,
När vecken är nära sitt slut.

DÖENDE FJÄRIL.

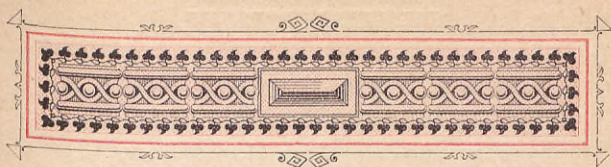
Nu fladdrar han rakt in i rönnen,
Der mörker bland grenarna rår.
De fallande bladen från lönnen
Till svepning och kista han får.

En blålocka står der helt nära
Och ringer, fast han det ej hör,
Och sångmön skall dödsbudet bära
Till hvar och en själ, som det rör.

Och strålarna titta och titta:
Hans skönhet med deras var slägt.
Helt säkert en vårdag de hitta
Hvar flick af hans praktfulla drägt . . .

Sof, fjäril! Jag känner ett hjerta
Med färger rätt varma ännu,
Som dock med sig sjelf och sin smärta
Ibland önskar göra som du!

Flyttfoglarna.

Högt går banan i det svala blå,
Klar är luften, himlen utan skyar,
Slott och kojor, städer, berg och byar
Sjunka djupt inunder vingen då.
Den som finge, finge fara så!

Intet ljud från jorden stör er flygt.
Kanske hören I, hur hafvet dånar,
Men emot er gränslöst fjärran blånar,
Der er längtan redan nästen bygt.
Derför, derför svingen I så trygt.

FLYTTFOGLARNA.

Dit I kommen, löfvad palmen står,
Ljum är vågen, blida fläktar susa,
Berg och dalar ligga blomsterljusa,
Väntande på er naturen står.
Helsen, helsen, helsen sol och vår!

Höst.

Fälten bleknat, matt är solens sken,
Sista fjäriln domnat länge se'n.

Löfvens grönska är i purpur bytt,
Sista svalan från mitt tak har flytt.

Stormen dånar i det vida rum,
Skogen suckar, vågen sprutar skum.

H Ö S T.

Eken lägger för allhärjarns fot
Skälfvande sin krona vid sin rot.

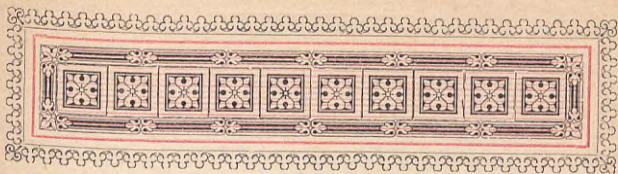
Slut med fågring, doft och ljus och sång!
Dagen dunkel, natten mörk och lång!

Fällda blad emot min ruta slå,
Hviska vemodsfullt till hjertat då:

Slut är sommarn. Mins: »allt kött är hö!»
Känsla, vill du tro, att du skall dö?

Men den enda tanken gör mig glad:
Våren vaknar under fällda blad.

Nattstycken.

I.

ring mig faller natten, natten djupa,
Inga strålar genom mörkret stupa,
Vandra, vandra måste jag likväl.
Vindar brusa mot mig, kalla, kalla,
Vilda, stormupprörda vågor svalla,
Hotande att svälja upp min själ.

Du, som rymden full af solar tände,
Gjut så mycket ljus i mitt elände
Att jag skönja kan en skymt af dig!
Fader, ack, du är ju dock min fader!
Döljen er, I stjernors myriader,
Vågor, slån tillsammans öfver mig!

NATTSTYCKEN.

»Intet kan mig från din kärlek skilja»,
Derför lär mig bedja: ske din vilja,
Gode fader! . . . Du vill blott mitt väl.
Hör, de lägga sig, de vreda vatten,
Se, en ljusning genombryter natten!
Lofva, lofva Herren Gud, min själ!

II.

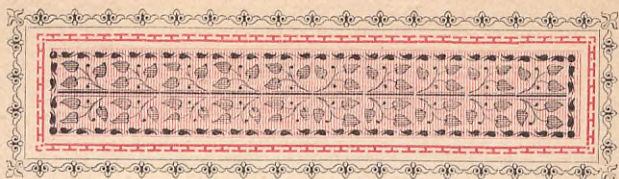
I stilla natt, när klara stjernor skrida
Högt öfver somnad skog och frusen sjö,
Och, sömnlös, jag mig öfvar i att lida,
Jag längtar stundom efter att få dö.
Då tyckes döden icke hemsk mig vara,
Han är en vallmokransad ängel bara.

Far under fästet då en norrskensflamma,
Som gömmer stjernor i sitt bleka ljus,
Det är, som om jag hörde i detsamma
Af änglavingarna ett sakta sus,
Som fölle på mitt hjerta genom glansen
Blad efter blad ur hvita vallmokransen.

NATTSTYCKEN.

Och vänner, som i jordens svala sköte
Till hvila sänktes, ack, för länge se'n! —
De tyckas liksom sväfva mig i möte
Ur norrskensflammor och ur stjärnesken.
En sång melodiskt ljuf för själen klingar,
Och under det jag hör den, får jag vingar.

Höstlöfvet.

Älda bladet stormen tar
Och i dansen för det.
Hur det prasslar, hur det far,
Vid min ruta rör det,
Hviskar: »sjung om mig en sång,
Jag har varit knopp en gång!

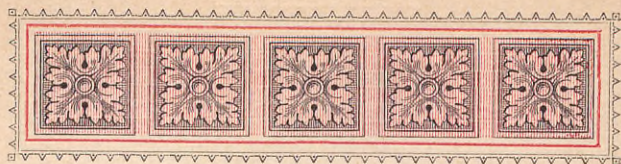
Rikt i lifvets morgonstund
Drack jag ljusets flöden,
Slog min famn mot himlens rund,
Log mot framtids öden,
Fostrades vid vindens smek,
Fogelns sång och strålens lek.

HÖSTLÖFVET.

Hela skogen stod i grönt,
Hvart jag än mig vände.
Lifvet jag så sommarskönt
I hvar åder kände.
Knapt en enda stormil hann
Qvisten, der min dag försvann.

Kom så frostnatt, skarp och kall,
Och min färg förstörde.
Knapt jag trodde på mitt fall,
Förr'n jag torfvan rörde:
Grönska, fågring, allt förgick
Liksom i ett ögonblick.

Nu jag längtar blott till ro
I min moders sköte.
Sol, jag på ditt ljus vill tro
Än vid mörkrets möte.»
Så sjöng bladet sjelf sin sång,
Slog mot rutan än en gång.

Såningsmannen.

Ängen mejad, solen matt och blek,
Löfven gula uppå lönn och ek,
Himlen färglös öfver stormig sjö!
Fall i mjuka mullen ned, mitt frö!

För att kunna spira upp i ljus,
Först du måste bäddas ned i grus;
För att blomma måste först du dö.
Fall i mjuka mullen ned, mitt frö!

SÅNINGSMANNEN.

När du genombryter jordens barm,
Då är ängen grön och strålen varm,
Himlen vårblå öfver berg och sjö...
Fall i mjuka mullen ned, mitt frö!

Den gamlas julafton.

en gamla hon sitter i ödsligt tjäll
På juleqväll.

I granar, kring takåsen susen!
Vid uppslagna bibeln hon sitter och ser
På tröstande eviga sanningar ner
Emellan de brinnande ljusen.

Och skyar med hvitaste svandun på
Under månen gå,
Der kall öfver hafvet han blänker.
Sin strimma han slår i dess nattsvarta duk,
Men grafvarnas fäll syns så mjellhvit och mjuk,
När på den sitt silfver han stänker.

DEN GAMLAS JULAFÖN.

Den gamla hon sitter i ödsligt tjäll
På juleqväll.

I granar, kring takåsen susen!
Hon sitter och tänker på hänsvunna år;
Kring minnenas verld sina armar hon slår
Emellan de strålande ljusen.

På rosiga kinder och ögon blå,
På söner två
Hon tänker, . . . på döttrarna trenne.
Hon jularna mins se'n ett tjugotal år,
Då make och barn, dem ej råka hon får,
De sutto kring härden med henne.

Än lyser hvar stjerna så klart som då,
Och träden stå
Och vagga sin topp i det höga;
Men öde är hyddan, der ljuda ej mer
De klingande röster; på julljusen ser
Ej mera ett ungdomligt öga.

DEN GAMLAS JULAFTON.

Der borta vid kyrkan med mur omkring

Den syskonring

Man lagt i förvar under mullen.

Dit en efter annan af länkarna fem

Man burit: — i förtid bröt dödsängeln dem,

Men mjukt ligger snön öfver kullen...

Den gamla hon sitter i ödsligt tjäll

På juleqväll.

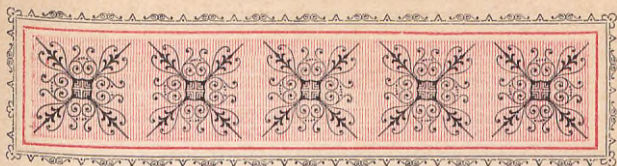
I granar, kring takåsen susen!

Hon slår kring de älskades själar sin själ,

Hon vet, hvar hon har dem, det synes så väl

Emellan de strålande ljusen.

På mina höjder.

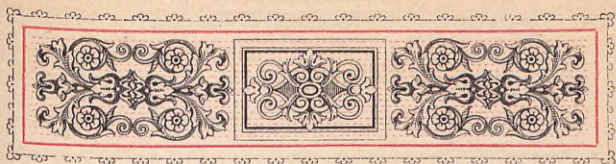
På mina höjder vill jag stå
I ljus och morgondoft;
Der glömmet hjertat tänka på
Att det skall vara stoft.
På mina höjder vill jag stå
I ljus och morgondoft.

Till mina höjder vill jag gå,
När dällden käns för trång;
I hjertat vakna toner då,
Jag känt det mången gång.
Från mina höjder klinga må
Kring berg och dal min sång!

PÅ MINA HÖJDER.

Till mina höjder vill jag gå
Från allt, som trycker mig.
Der vill jag öfver sorgen stå
Och tala, Gud, till dig.
Till *dina* höjder skall du då
I kärlek draga mig.

För litet.

Ack den, som kunde flyga
Och kärleksfullt en tröstens blomma smyga
Till hjertesår, som svida,
Till alla dem, som utan lindring lida!

Ack, den, som kunde svinga
Och andetyst en fridens helsning bringa
Till hvarje tanktyngd hjerna,
Som svarslös frågar under nattens stjerna!

FÖR LITET.

Ack, den, som kunde ila
Och, svalkande, en snöhvit vinge hvila
Vid hvarje själ, som lågar
Och som en verld ej mera efterfrågar!

O, kunde af allt detta
Jag *något* blott, att likars börda lätta,
Då skulle glad jag vara;
Men fåfång önskan! — Jag kan sjunga bara . . .

Fjäriln och örnen.

Det gungar en fjäril på blommans blad,
Med guld och emalj på vingen.
Han är så lekfull, han är så glad,
Ty tanke, det har han ingen.

Han åtrår blott flyende stundens fröjd,
Han ingen annan behöfver.
Hur lärkan jublar i morgonhöjd,
Kan han ej glädja sig öfver.

FJÄRILN OCH ÖRNEN.

I blommornas vida, lysande ring
Har han ingen utvald flamma;
Om röd eller hvit han svärmar kring,
Det gör honom just detsamma.

Af vind, som brusar, han blott slås ned,
Han tål endast milda fläktar;
I skog, på äng och på ljungklädd hed
Han söker blott nektar, nektar.

Men örnen, med blicken på solen fäst,
Bryr ej sig om blomstrens rike.
I stormen växer hans vinge bäst,
Och sällan han ser en like.

Hans bana går i det fria blå,
Blott uppåt hans tankar syfta;
Att icke störas af foglar små,
Han bor i en enslig klyfta.

FJÄRILN OCH ÖRNEN.

Om med på sin glänsande vinges bryn
För ro skull han fjärlin toge,
De skulle ej hinna till närmsta skyn,
Förr'n fjärlin af svindel doge.

Låt fjärlin svärma — och falla se'n,
När bräddad är njutningsstunden!
Stig, örn, stig ensam i morgonsken
Mot strålande tysta runden!

Efter vårregn.

ett vårregn har fallit. Från träden hvad doft!
På gräset vid vägen syns ej mer ett stoft.

Men sandkornen glittra, och gåsört och strå
I skinande silke med perlor de stå.

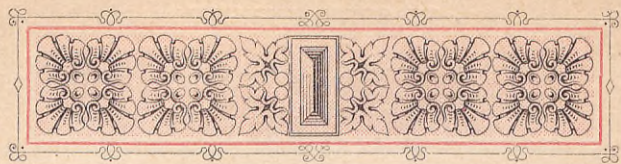
Och solen hon strålar — det fins ej en sky —
Jag tror, att hon drömmer, att jorden är ny.

Hvad luften blef frisk och hvad ängen blef grön
Hvad rymden blef djupblå och likaså sjön!

EFTER VÅRREGN.

Men grannast af allt blefvo träden likvisst:
Se, virad i perlband är nu hvarje qvist!

Menniskoanden.

(Platons idé.)

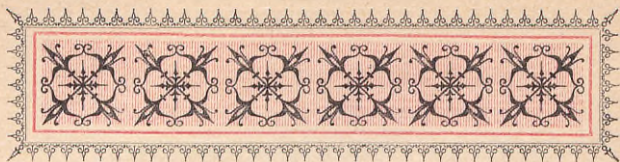
En gång, hur länge se'n det är, vet ingen —
Ej evigheter mätas upp som tid —
Jag lefde salig, utan stoft på vingen,
Ty ingen synd förkränkt mitt väsens frid.
I himmelskt ljus, ej sedt af dödligt öga,
Fick utan afbrott jag min vinge löga.

Men fallet dref mig till den dunkla stjerna,
Som från en annan måste låna ljus.
Med mörka vingar och med glöd till kärna,
Jag dväljes der i dödhemfallet hus,
Och från dess fönster gång på gång jag sänder
En längtans blick mot härlighetens länder.

MENNISKOANDEN.

När mina minnens verd sin port upplåter,
Jag känner, att mitt hem ej jorden är,
Då blir för stunden jag keruben åter:
Mot saknadt fadershus mig vingen bär.
Men allt det sköna, som hänrycker verden,
Är mina drömmar under himmelsfärden.

Min moders blick.

(28 April 1880.)

Min moder hon hvilar i djupan graf,
Nyss torftäcket höljdes deröfver...
Tack, verld, för all fröjd, som du fordom mig gaf,
Numera jag ingen behöfver!

Hur ängarna blomma, hur faglarna slå,
Det rör nu så föga mitt sinne.
Jag bryr mig ej mer ens om himmelen blå,
En blick blott jag ser i mitt minne.

MIN MODERS BLICK.

När morgonen vaknar, när qvällmolnens tåg
I glödande vester sig sänker,
På den — o, hvad kärlek i djupet det låg! —
Med stormande längtan jag tänker.

När himlens basuner ha dönat en gång
Och slägtena kallats tillsammans,
— Vår jord, nu så liten, lär ej bli för trång,
När väl hon är omsmält i flamman —,

Nog vet jag, den blicken jag känner igen.
I, klagande toner, förklingen!
Ty redan på jorden förklarad var den,
Och varmare kände jag ingen.

I ängen.

tt verden är ond, är förfärlig,
Det har jag se'n barndomen sport;
Men, Gud, hvad *den* verden är härlig,
Som du i begynnelsen gjort!

Jag hvilar bland blommor i ängen,
Min utsigt af skönhet är full:
Så långt jag kan skåda, är sängen
Broderad i purpur och gull.

I ÄNGEN.

I sängtaget lärkorna sjunga,
Den sången förstår jag så väl —
Med toner så friska och unga
Som känslorna uti min själ —

Och vågor af vållukter komma
Och hviska till hjertat: vyss, vyss!
Konvalje, du ljufliga blomma,
Förlåt, att jag ger dig en kyss!

Nyss *fick* jag en kyss af en annan,
Och namnet på henne du vet.
Hon kysser mig ofta på pannan
I djupaste ensamhet...

Du sett hennes skimrande vingar,
Du sett hennes tänkande blick.
Den sång, som bland blommorna klingar,
Han väcktes, när kyssen jag fick.

Georginen.

e'n Nordens sommar flyktat har sin kos,
Uppå rabatten fins ej mer en ros.
Vid vägen står en enslig rönn och glöder,
När fogelskaror svinga hän mot söder.

Men nyss en knapp i höstsolns bleka sken
Har öppnat sig — och är nu blomma re'n.
Hur bjert hon sticker af mot nakna mullen
Just utanför mitt fönster här, på kullen!

GEORGINEN.

Allt ljus, all värme, hon af himlen fick,
I hennes djup till purpur öfvergick;
Så blef hon lik min egen känslas flöden,
Blef äkta, som en kärlek in i döden.

Min sommar redan jag bakom mig lagt.
O Georgin, ack, om jag hade makt
Att samla allt, hvad hösten ännu ger mig,
I hjertats dolda djup, der ingen ser mig!

Skönt skulle då, förr'n stängeln bryts en gång,
Jag öppna kronan i — en enda sång
Och dermed lyfta mångens blick från mullen
Mot högre färg, än sommarn gaf åt kullen...

Skiftningar.

om liten var jag klädd i hvitt,
Och ännu är det icke fritt,
Att ej jag mins den ljufva tiden,
Då vid naturens barm jag låg
Bland tusenskönor små och såg
Mot himlens vackra ljusblå siden. —

Snart fick jag mig en liten kolt
I samma färg och var helt stolt,
Ty mormor hade spunnit garnet! . . .
Jag sträckte famnen mot det blå,
Och ängens blommor sågo på,
Och mor — hon log och kysste »barnet».

SKIFTNINGAR.

Dernäst min färg var rosenröd,
I likhet med min känslas glöd —
Men den var allt för bjert i världen.
Se'n jag med smärta det förstätt,
Jag förekommer mest i grått
Och synes hopen lik på färden.

Men stundom, när jag ensam är,
Jag i min röda dräkt mig klär,
Se'n jag för dörren skjutit regel.
Jag tänker högt, på rim det går,
Jag drömmer jag är tjugu år
Och ler åt bilden i min spegel.

Och blir jag längre ensam då,
Får snart min ljusblå kolt jag på —
Hvad det är starkt, det mormorsgarnet!
Hvad tusenskönor rundt omkring,
Men annars nästan ingenting,
Om inte mor, som ler mot barnet!...

SKIFTNINGAR.

Men klockan ringer i tamburn,
Farväl med drömmen och naturen,
Jag skall förvandlas på minuten!
»Så snällt, att vänner helsa på» . . . !
I hast jag kastar på min grå,
O fasa, den är genombruten!

— — — — —

Nu skall jag skaffa mig en dräkt
Af färg med furans grönska slägt,
När den som djupast är om hösten.
Kanhända, förr'n jag utnött den,
Man kläder mig i hvitt igen
Bland blommor små . . . Jag har den trösten.

Låt bli att trampa masken!

Låt bli att trampa masken,
Som solar sig i ljuset,
Och ej vill kräla dit, du honom tvingar!
I honom slumrar något,
Som längtar upp från gruset
Och som skall lyfta sig, blott det får vingar.

Låt bli att trampa masken,
Fast honom öfvermäktig,
Ty öfver dig en dag skall fjäriln svinga!
Då tjuisar dig hans guldglans,
Så skimrande, så präktig,
Då masken har fått vingar — du har inga!

När svalorna fara.

Hör, höstvinden brusar, hör, böljorna slå!
I purpur och guld ser jag löfskogen stå,
Och sång ur hans barm mer ej klingar.
Och härjad är tegen och solstrålen matt,
Hvar blomma gått in i förgängelsens natt,
Hvar fjäril har sänkt sina vingar.

Men svalorna samlas — hvem gaf dem väl bud?
Farväl då, o äng, i din djupgröna skrud,
Du rönn, som står ensam och glöder!
Hör, höstvinden brusar, hör, böljorna slå,
Men palmerna draga re'n vårskruden på,
Och ängarna blomma i söder!

NÄR SVALORNA FARA.

Så lycka på färden, du jublande tåg,
Och helsa långt bort mellan himmel och våg
Från trängtan, som griper mitt sinne!
Hör, höstvinden brusar, hör, böljorna slå,
Den vingade skaran försvann i det blå —
Ack, sommaren är blott ett minne!

Men flyttfogel är jag, det känner jag väl:
På vingarna lyfter i toner min själ
Med hvarje bortilande skara.
Hör, höstvinden brusar, hör, böljorna slå!
Männ' ängarna blomma, männ' palmerna stå
I vårskrud, dit snart jag skall fara?

Skärgårdsflickans månskenssång.

Romans.

Så djupt, så djupt som hafvet mitt hjerta var en
gång

Och grundare det icke blifvit se'n,
Och solen log deröfver, fast dagen ej blef
lång —

Men hafvet är så grant i månesken.

Här stod han vid min sida en gång så stolt
och hög,

Hvad sol det i hans djupa öga låg!

Här såg jag, när i qvällen hans hvita segel
flög

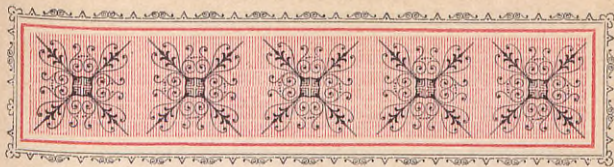
Mot aftonrodnan öfver purpurvåg.

SKÄRGÅRDSFLICKANS MÅNSKENSSÅNG.

Jag kan just icke säga, att jag har torfvan kär,
Om han sig hvilar i det vida haf.
Då ville helst jag gömmas emellan hvita skär,
Der bränningen omsvallade min graf.

Så djupt, så djupt som hafvet mitt hjerta var
en gång,
Och grundare det icke blifvit se'n,
Och solen log deröfver, fast dagen ej blef lång,
Men hafvet är så grant i månesken.

Drömmeri.

vore jag en stjerna djupt i det stilla blå,
Som högt, högt öfver jordens dunkel ginge!
När dagens stormar tystnat, igenom rutan då
Emot din klara blick jag stråla finge.
Ja, vore jag en stjerna djupt i det stilla blå,
Som högt, högt öfver jordens dunkel ginge!

O, vore jag en lilja, som snö så vit och skär,
Uppspirad uti lunden, der du ginge!
Med guld i hjertedjupet, det ingen mask kom när,
Invid ditt bröst jag kanske dofta finge!
Ja, vore jag en lilja, som snö så vit och skär,
Uppspirad uti lunden, der du ginge!

DRÖMMERI.

Men helst jag ville vara en stråle på din stig,
Som genom skuggorna dig följa finge.
När banan vore slutad, jag slocknade med dig,
Förenade vi så till solen ginge; — — —
Ja, helst jag ville vara en stråle på din stig,
Som genom skuggorna dig följa finge.

Det får bli dervid.

Jag vaknat har, jag väcktes nyss,
Jag väcktes liksom af en kyss.
Den var så kall, så kall likväl,
Den kylde genom mærg och själ —
Och »glädjens blomster» alla,
Som slagit ut i frid,
Till aska kändes falla,
Men det får bli dervid!

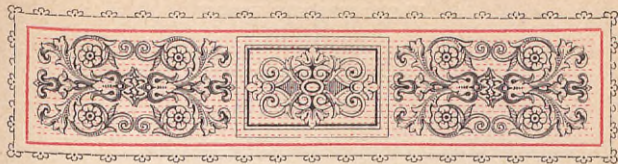
Den kyssen, var den ej en fläkt
Af dödens kalla andedrägt?
Den andats frost på hvarje qvist
I hjertats verld, det tror jag visst.

DET FÅR BLI DERVID.

Det grönskar der ej åter,
Trots vår och sommartid;
Men ingen tår jag gråter,
Nej, det får bli dervid!

Hur ljuft det var att drömma
I lifvets sommarstund!
Det minnet vill jag gömma
I hjertats slutna grund!
Snart lugnas hjerteslagen
Af evighetens frid.
Jag blifvit grymt bedragen,
Men det får bli dervid!

Pilgrimssång.

Jag vandrar hem, jag är en främling här,
Igenom landet blott min bana bär.
Min längtan står till högre verdars fröjder,
Jag måste dit, bortom de fjärran höjder,
Der hemmet ligger i ovanskligt ljus;
Der är jag väntad i min faders hus.

Jag vandrar hem; minut läggs till minut;
En dagsled blott, så är min vandring slut!
Det vill jag minnas, när mig ingen känner,
När under foten ökensanden bränner.
Vid hemmets elf, der fridens palmer stå,
Der skall i svalkan snart jag hvila få.

PILGRIMSSÅNG.

Jag vandrar hem. I blommor vid min stig,
Ert ljufva doft får ej berusa mig!
Jag vill bland er ej söka tillfredsställa
Den törst, som släckes blott ur ljusets källa,
Ej söka för min inre trängtan ro
Bland dessa, som i Kedars hyddor bo. —

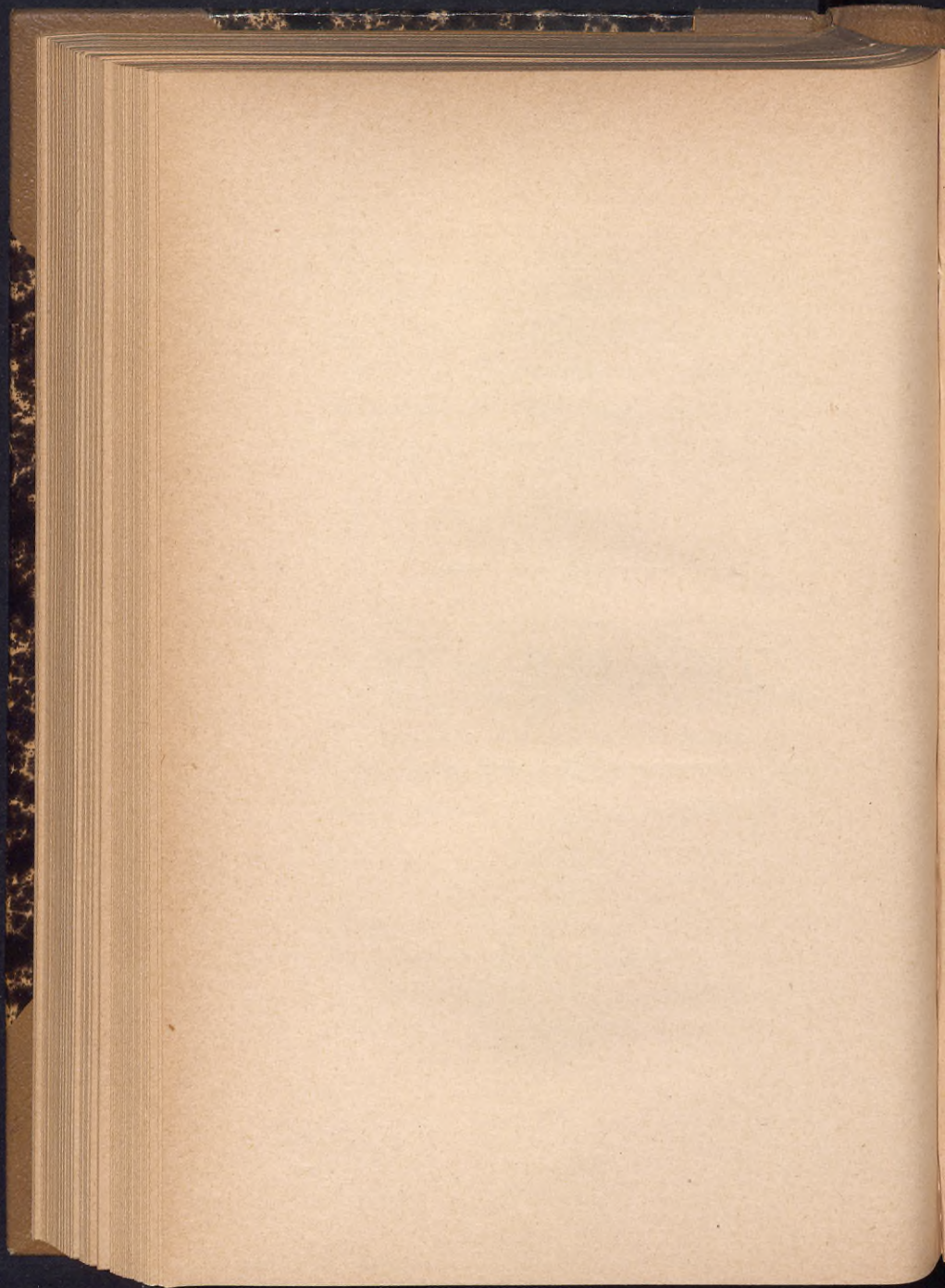
Jag vandrar hem, der ingen gråter mer,
Der ur hvart öga kärlek mot mig ler;
Der många, som jag här känt blott till namnen,
Välkomnande emot mig sträcka famnen.
Hem, hemåt, hem! Beredd min boning står!
Stödd vid min vän jag upp ur öknen går!

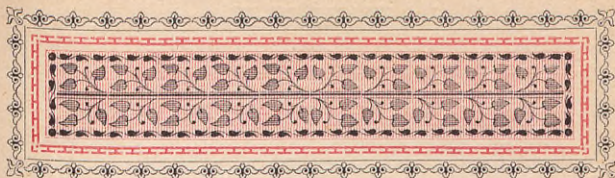

QVÄLLAR

I.

Gladt bland andra barn på kyrkogården
Förr jag lekte — kring om minnesvården.

Det var höst. Från träden löfven föllo,
I vår lek vi dem för pengar höllo.

Purpurröda gälde för de bästa,
Hvilken täflan om att få de flesta!

Hvar och en sin »guldhög» skrapat samman,
När i skog sig släckte aftonflamman.

QVÄLLAR.

Snart från närbelägna fadershuset
Roptes »kom»; der lyste mot mig ljuset.

Kända rösten jag i blinken lydde,
Samlad »guldhög» då blott mull betydde.

Sedan har jag tagit det för gifvet:
Leken var ett förespel till lifvet.

Hvad de lefvande sig göra möda
Med att samla — öfver sina döda!

Men snart stupar qvällen öfver gruset,
»Kom», det ropas ifrån fadershuset.

Kända rösten man i blinken lyder,
Samlad guldhög då blott mull betyder.

II.

Aftonbrasan brunnit ned på härden,
Det är mörkt omkring mig och i världen.

Med min tinning lutad emot handen
Jag, försänkt i tankar, åsett branden.

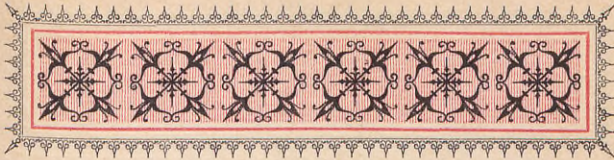
Sett på gnistor se'n och drömt en saga,
Låtit minnen genom själen draga.

Nu jag ser, hur kolen, strida, röda,
I hvarandra smälta och förglöda.

QVÄLLAR.

Aska sakta öfver dem sig breder,
Liksom öfver allt, som brunnit neder.

III.

af och himmel, bägge utan gränser!
Fyr, hvars sken utöfver skären glänser!

Måne, som i hvita skyar drömmer
Och en ljusflod öfver djupet tömmer!

Men högt öfver måne, skär och bankar
Klara stjernor — liksom stora tankar.

IV.

ot den tysta, stjernbeströdda pellen
Lyfter jag min blick igenom qvällen.

Stjernor, sägen, hvarför skall jag drömma
Mest om det, som helst jag ville glömma?

Om en blick, som slocknat länge sedan,
Om ett hjerta, några mullkorn redan?

Om en hand, som ljuf och sval jag kände,
När af tankar het min panna brände?

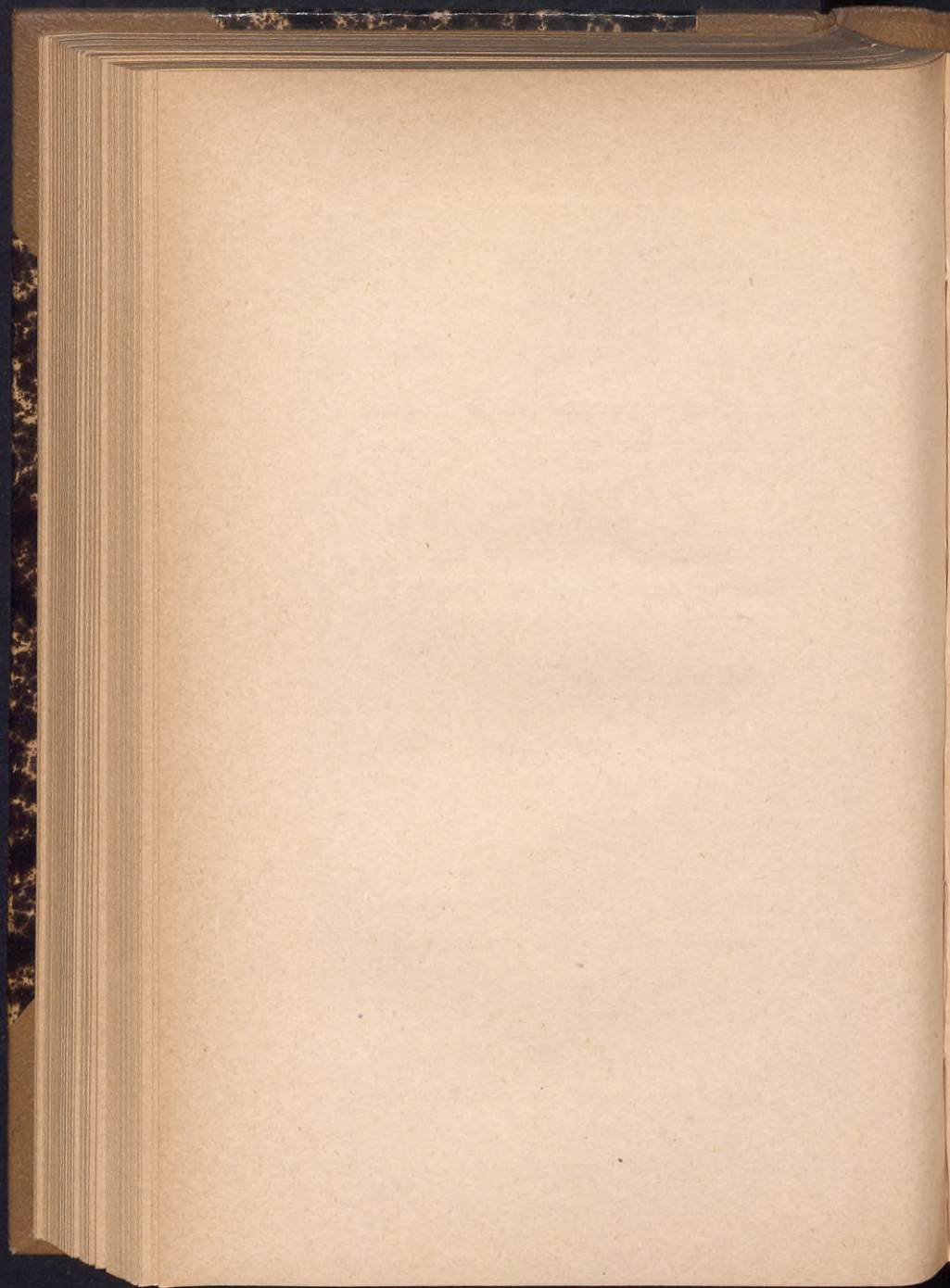
QVÄLLAR.

Om en famn, der sorger mig ej hunno;
Lutad mot det hjertat, de försvunno.

Stjornor, sägen, hvarför skall jag drömma
Mest om det, som helst jag ville glömma?

Hvisken ljuft, att jag får möta åter,
Bortom er, den här min själ begråter!

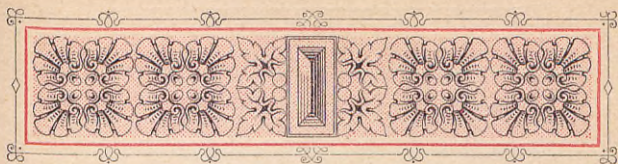
ÅSLÖGS DRÖMMAR

PÅ

SPANGARHED

»Små äro sandkorn,
Små äro vattendroppar,
Små människornas tankar.»

I.

Heimers sång vid harpan.

Djupa toner, ur min harpa brusen,
Jag vill lösa er vid flodens brädd,
Der naturen lyssnar högtidsklädd!
Friska vindar, kring min panna susen!
Kungabarn, som jag i harpan bär,
Löga dig i svala böljan der!

Det är ljuft att få i toner gråta,
Der naturen blott och himlen hör;
Det är ljuft, der menskoljud ej stör,
Tänka få i frid på vänner såta,
Hvilkas minne, strålande och rikt,
Följer oss, en öknens stjärna likt!

HEIMERS SÅNG VID HARPAN.

Ingen vet, hvad jag i harpan gömmer,
Der jag öfver öde stigar går;
När min hand de gyllne strängar slår,
Anar ingen, hvad mitt hjerta drömmer.
Det är stort att ega skatter här,
Hvarom verlden omedveten är!

Klara sol, som från det åsahöga
Strör din fullhet öfver jordens grus,
Hvarje morgon du går upp i ljus
Du mig helsar från Brynhildas öga.
Ack, helt visst från Valhalls salar ser
Hon på Heimers tysta vandring ner!

Åren gå. Den gyllne locken grånar;
Pannans veck fördjupas mer och mer;
Matt i ögats spegel själen ler —
Tiden så den varma känslan hånar;
Dock, hvad mer? Den kraftfullt harpan slår
Evigt ung igenom verlden går!

HEIMERS SÅNG VID HARPAN.

Qvällens purpur faller öfver heden,
Liten Åslög, stig i harpan in!
Ingen skugga skymme sångarns sinn',
När som mörker höljer vilsna leden!
Om än skum och stjernlös natten är,
På sin vinge hon en morgon bär . . .

II.

I k o j a n.

Och natten föll kring kovan, som låg på Spangar-
hed,

Men klar såg enslig stjerna igenom molnen ned,
Och nordan sjöng i rymdens öde salar,
Och hedens blomma böjde sitt hufvud gång
på gång;

Fastän i vildhet ammad, förstår hon barda-
sång —

Det är det tungomål, som stormen talar.

I KOJAN.

Den gamle Heimer lyktat sin mödosamma färd,
Han sof i halmtäckt koja, och vid hans hufvud-
gärd,

I underharpan dold, skön Åslög drömde.

Men mörkrets makter drefvo sitt spel i mid-
nattsstund,

Med svekfullt qvinnohjerta ingingo de förbund
Och slumrarn de till dödens hvila dömde.

Hvad drömmer väl den gamle? Så ljus hans
panna är;

De färar af bekymmer, som lifvet plöjde der,
Ha lemnat rum för drag så tankemilda.

Ack, glömdt är hvad han lidit på vandring lång
och svår!

Upp sina himmelsportar för honom drömmen
slår,

Och Sigurd lefver åter och Brynhilda.

Och dryckeshornen skumma och kämpalekar stå,
Och uti bonad högsal sidskäggig bard hörs slå
Guldsträngad harpa vid kung Heimers sida;

I KOJAN.

Och liten Åslög skalkas uppå den gamles knän,
Och livvets timmar flykta likt ljusa drömmar hän,
Likt aftonmoln, som emot vester skrida.

Dröm stort, dröm ljuft, du gamle! Till sorg du
väcks ej mer!

När morgonsolen åter mot grusets blommor ler,
Då är du till Brynhildas hjerta fallen.

På heden ingen, ingen skall Åslögs själ förstå,
Men du i åsahemmen skall glad din harpa slå,
Tills stridslur skallar öfver Idavallen.

III.

Klagan vid Heimers död.

(I solnedgången.)

var är stället,
Sky, som ilar
I det tomma blå,
Säg, hvar lades
Gamle Heimer
Under blommor små?

Sol, som öfver
Jordens sorger
Går din stilla stig,
Säg, hvar blundar
Klara ögat,
Som var slägt med dig?

KLAGAN VID HEIMERS DÖD.

Storm, som brusar
Öfver heden,
Sjung en klagan, sjung!
Nu är tystnad
Harpoleken,
Död den gamle kung.

Sjung för strålen,
Der han leker
Mellan trädens blad;
Sjung för bäcken,
Der han sorlar
Uti ljusets bad!

Sjung för ängen,
Der hon hvilar
Uti qvällens glöd
Med små blommor
Vid sitt hjerta,
Sjung om Heimers död!

KLAGAN VID HEIMERS DÖD.

I naturens
Svala sköte
Klang hans strängalek.
Död är Heimer,
Flyktad sommarn,
Höstens himmel blek!

Skyn bortilar,
Solen sjunker —
Ingen svar mig gaf.
Klingen toner
Öfver jorden,
Heimers stora graf!

När den sista
Sorgetåren.
Jag har gråtit der,
Står han kanske
Vid min sida,
Fastän icke här.

KLAGAN VID HEIMERS DÖD.

Kanske borta
Der i flamman
Han mig möta skall,
När som Surtur
Kastar lågor
Kringom verlden all.

Då, när jorden
Brinner klarast,
Fly vi hand i hand
In i Gimles
Ljusa salar,
Härlighetens land.

Om den stunden
Vill jag drömma,
Medan tiden går . . .
Ljus och blommor
Har dock heden,
Fall, min varma tår!

IV.

Sommar.

I nga töcken skymma i det höga
Solens panna mer.
O, hur varmt ser hennes stora öga
Öfver jorden ner!

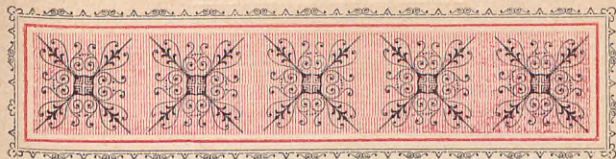
Löst är fjärdens boja, böljan hoppar
Upp mot skyn af fröjd.
Och i fjärran skimra trädens toppar
Mot den djupblå höjd.

SOMMAR.

Purpurrandad ligger heden vida,
Kal, men skön ändå,
Och likt tankar silfverskyar skrida
I det tomma blå.

Allt har vaknat, ack, blott ej det hjerta,
Som var allt för mig.
Stora himmel, lyft, o lyft min smärta
Upp i ljus till dig!

V.

Den onämnbare.

Natur, säg namnet,
Hvari du beder,
Då sol sig höjer,
Då hon går neder!

Säg mig det namnet,
Hvarom du drömmer,
När månen silfver
Kring nejden tömmer!

DEN ONÄMNBARE.

Det stora namnet,
Som åt hvarandra
Små stjernor hviska,
I det de vandra.

Säg mig det namnet,
Som vind hörs sjunga,
Som blomma lofvar
Förutan tunga!

Jag i detsamma
Vill nederfalla
Och glömma gudar,
Ja, gudar alla;

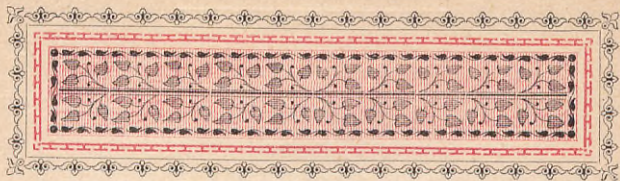
Ty Han, som bär det,
Har ingen like.
Hur stort hans välde,
Hur ljust hans rike!

DEN ONÄMNBARE.

O, blott för Honom
Min själ vill flamma,
Om än ej tungan
Hans namn kan stamma.

Ett offeraltar
Mitt hjerta vare
För lifvets konung,
Den onämnbare!

VI.

Friskt mod.

På hafvets breda skifva står sol så klar,
Som om han aldrig dödats, min fosterfar.
I eld och purpur himmel och jord hon målar,
Och viken börjar spela vid hennes strålar.

På kojans tak hon öser sitt rena guld,
Fast hon derunder skådar blott brott och skuld.
På vän som ovän låter sitt ljus hon falla,
Ty hennes djupa hjerta är varmt för alla.

FRISKT MOD.

Min herdestaf jag fattat i handen re'n,
Se, lifligt hoppa gettren från sten till sten!
Af blomdoft drucken stupar emot mig vinden,
Och friska rosor lockar han fram på kinden.

Och vid hans smekning blifver min själ så varm,
Och somnardrömmar vakna uti min barm.
Den Endes namn jag ser på hvar blomma
skrifvet,
Och för det namnets skull vill jag älska lifvet.

VII.

Minne och hopp.

Hela jorden tiger,
Men i jubel stiger
Fältets lärka högt mot morgonsky;
Och när sången klingar,
Lösas mina vingar,
Äfven jag vill då mot solen fly.

Hägra för mitt sinne,
Bleka barndomsminne,
Att jag bars i harpans sköt' en gång,
Bars på gyllne strängar
Öfver blomsterängar
Och såg världen blott vid spel och sång!

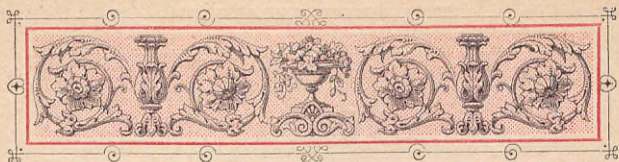
MINNE OCH HOPP.

Så gå barndomsåren;
Ljuft fördrömmes våren
I en tonverld, ack, af mången en!
Hans förtrollning lossas,
Harpan sönderkrossas:
Öfver ödslig hed går stigen se'n . . .

Himlens stormar amma
Hjertats glöd till flamma;
Under tystnad växer barnet ut,
Ungdomsåren skrida . . .
Toner, klingen vida,
Ingen vet, hur långt I gån till slut!

Nån I intet öra,
Jord och himmel höra,
Klippan ger ur klangfull barm sitt svar.
Ingen klagan, ingen;
Brusen, toner, klingen!
Hedens luft är ju så frisk, så klar . . .

VIII.

Vår visa.

rifvan smälter
Bort från isens barm;
Hafvet välter
Våg på våg med larm
Öfver boja, re'n af stormen bruten.
Ljusets fanor
Glänsa i det blå;
Vilda svanor
Ned i viken slå:
Nu är vinterns långa natt förfluten!

VÅRVISA.

Svalor komma
Öfver skummigt haf;
Liten blomma
Ser från Heimers graf
Emot himlen upp med blickar klara.
Lifvet vaknar;
Allt tycks få en själ;
Hjertat saknar,
Känner, att likväl
Det är outsägligt ljuft *att vara.*

Om i koja
Än jag stänges in,
Ingen boja
Fjättrar håg och sinn',
Tanken är en konungs vederlike.
Jubla, hjerta,
Ljusets Gud är stor!
Glöm din smärta,
Om hans makt du tror,
Ty hans rike är ett evigt rike!

IX.

Farväl till heden.

Du stora hed, du svala hed,
Farväl, dock ej farväl.
Vi skiljas, men jag tar dig med
I ramen af min själ.

Din tystnad och din ödslighet
Jag i mitt minne gömt.
Hvar dröm, hvar solig dröm du vet,
Som jag i hjärtat drömt.

FARVÄL TILL HEDEN.

När himlen stum och stjerneklar
Kring om din midnatt föll,
Och allt, liksom »då intet var»,
Sin anda återhöll;

När vårsol tinade din barm
Och färg i dunklet spred;
När sjelfva kojans is blef varm
Och smalt i tårar ned;

När blomsterfylld min dag förflöt
I enslighetens famn,
Och af naturens lif jag njöt
Förutan guld och namn;

När hösten skummig bölja vrok
Emot min kala hed,
Och solen såg ur sorgedok
På blekgrå moar ned —

FARVÄL TILL HEDEN.

Allt detta skall jag minnas, när
jag går i kungasal —
Och kanske skall jag sakna der
Min hed, så tyst, så sval.

Nu får jag guld, och namn jag får,
Jag blir en konungs brud;
Men kanske mången hemlig tår
Skall falla på min skrud.

Du stora hed, du svala hed,
Farväl, dock ej farväl.
Vi skiljas, men jag tar dig med
I ramen af min själ.

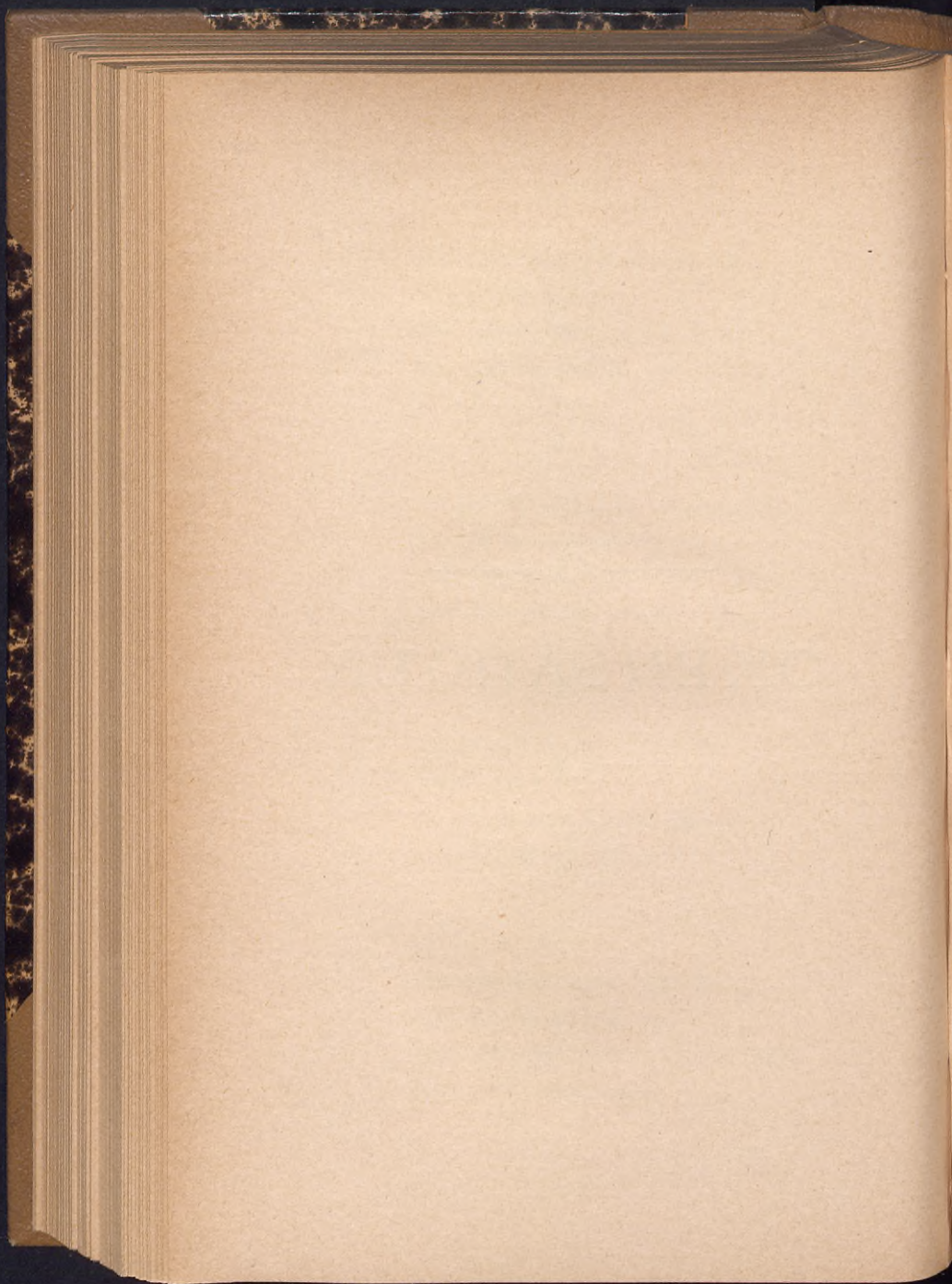
Snart livets sommar flyr sin kos,
Men till min ålders höst
Skall skär jag gömma minnets ros
Invid mitt varma bröst.

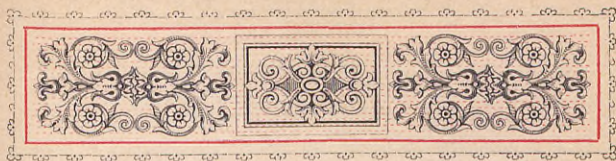

ÖKENSÅNGER

I.

ångt från min barndomsdal jag styr min gång
Mot ökengränsen, der, i morgonflamman,
Mig tyckes jord och himmel smälta samman.
Ljud under vandringen, min glada sång!

Att ökenvägen villsam är, jag vet.
Jag vet, att sanden under foten bränner,
Att törst till döds en pilgrim ofta känner —
Men äfven öknen har sin härlighet.

ÖKENSÅNGER.

Med själen full af toner och af hopp
Framåt jag ilar, med min staf i handen.
Oaser ser jag höja sig ur sanden.
Bland grönskan blommor skjuta knopp vid knopp.

II.

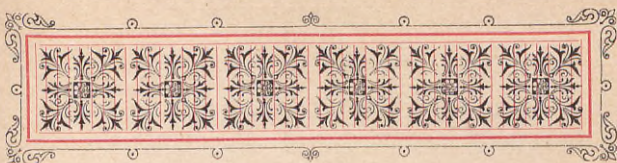
Jag bröt en blomma, ljuf till färg och doft,
Så tycktes mig, men gift i kalken bar hon
Och änger i mitt sinne lemnat har hon.
Nu går min bana långt från hennes stoft.

Jag sjöng. Mig tycktes, att jag fick ett svar;
Det var den tomma rymdens eko bara.
Om vänskap läste jag i ögon klara,
Nu jag förstått, att falsk den glansen var.

ÖKENSÅNGER.

Dock häfver sig af längtan än min barm:
En verld af namnlös sträfvan dväljs der inne.
O, fins ej glöd i någon pilgrims sinne?
Gifs ingen själ, lik min, af känsla varm?

III.

in inre verld, så vill jag gömma dig,
Om än ibland mitt skal du genomgläns!
Du är, som öknens himmel, utan gränser,
Och hägringar, likt den, du visar mig.

De äro luftiga som sommarskyn,
Af mången pilgrim kallas de för drömmar,
Men friskt mitt blod igenom hjertat strömmar,
När helst jag hvila får vid dem min syn.

ÖKENSÅNGER.

De äro skuggor blott — jag det förstår —
Ifrån en verld, som finnes mig helt nära.
Till själen ofta de en helsning bära
Från sommarland, dem ingen vinter når.

IV.

är det verklighet! Hvem kommer der?
Så anslog mig tillförne ingen annan.
Den djupa blicken och den höga pannan,
Hvar såg jag dem? . . . Min drömbilds drag det är.

Så fans han till, fast jag ej trodde så!
Blick möter blick, och vi förstå hvarandra;
Snart hand i hand mot samma mål vi vandra,
Och i ett paradis byts öknen då.

ÖKENSÅNGER.

Dock tro vi ej på ökenblommors färg:
Vår längtan qväfves ej af tidens fröjder.
Vi lyfta blicken mot de fjärran höjder,
Mot evighetens ljusbeglänsta berg.

V.

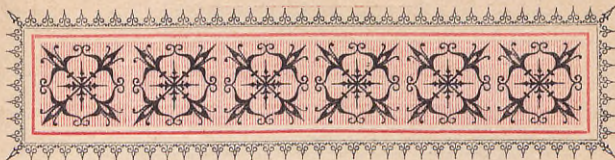
En glödvind kom — hans vinges hemska sus
I minnet än mitt hjerta genombäfvar,
Der, ensam nu, jag genom öknen sträfvat,
Se'n vännen vid min sida lagts i grus.

En glödvind kom — min vän han från mig tog,
Hans stoft jag gömde djupt i nakna sanden,
Men möte stämde vi vid ökenranden,
När vid mitt bröst sin sista suck han drog.

ÖKENSÅNGER.

En glödvind kom — än svartnad palmen står,
Hvar blomma vid dess fot har fält sin krona:
Jag vet ej hvarför mig han skulle skona,
Jag vet ej hvarför än mitt hjerta slår!

VI.

Dock, hvarför klagar jag? Har ej en hvar
Sitt mått af dagar och sitt kall att fylla?
Ej bör en kristen på sitt öde skylla:
Han ödets styresman till fader har.

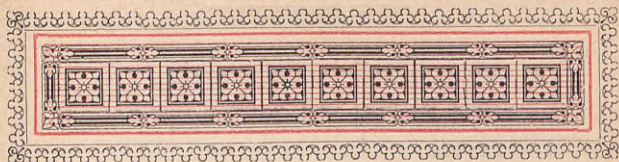
Jag hittills lefvat för min sällhets skull;
För egen fröjd jag andras sorger glömde;
Jag blott om tvenne hjertans lycka drömde,
Och dock — af vandrare är öknen full!

ÖKENSÅNGER.

Den enes fröjd förbränts till aska der,
Och törnestungen hörs en annan qvida.
Tyst blöder endast den, som rätt lärt lida,
Men lättlärd ej den svåra konsten är.

Att söka lindra nästans qual jag går.
Jag vet en källa, ur hvars rika flöden
En själ får svalka, äfven midt i döden,
Och läkedom mot alla livvets sår.

VII.

örunderligt! Vi skildes, och likväl
Det är, som vore han mig ofta nära.
Hvar dag, som sjunker, tycks på vingen bära
Hans helsning till min saknadstyngda själ.

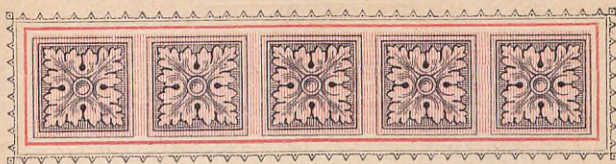
När känslan lågar, när ur hjertats grund
En helgad tanke lyfter sig mot ljuset,
Det är, som möttes vi i fadershuset,
I kretsen af de saligas förbund.

ÖKENSÅNGER.

I morgongryning, som i aftonglans,
Hans drag jag ser; och nattens stjärneskara,
Hon strålar för min syn likt tankar klara
Uti det ljusa hem, som nu är hans.

Först se'n vi skildes, har jag lärt förstå,
Att själar, som en gång hvarandra funnit
Och för det eviga gemensamt brunnit,
Ej döden skiljer, fast det synes så.

VIII.

Det qvällas. Redan stupar solen ner,
En sällsam svalka sig från höjden sänker,
Mer ljufligt än tillförne stjernan blänker,
Och ökensanden bränner mig ej mer.

Så tempelstilla det i hjertat käns,
Som ville qvällen det till altar viga.
Begärelsernas alla stormar tiga,
Och toner klinga ljuft från öknens gräns.

ÖKENSÅNGER.

En talrik skara, med Guds änglar slägt,
Som i en drömsyn mig till mötes svingar.
Likt snö på bergen glänsa hennes vingar
Emot min mörka, nötta ökendrägt.

Har foten blödt? Var ökenvägen lång?
Jag mins det knapt. Det var en dröm allt-
samman.

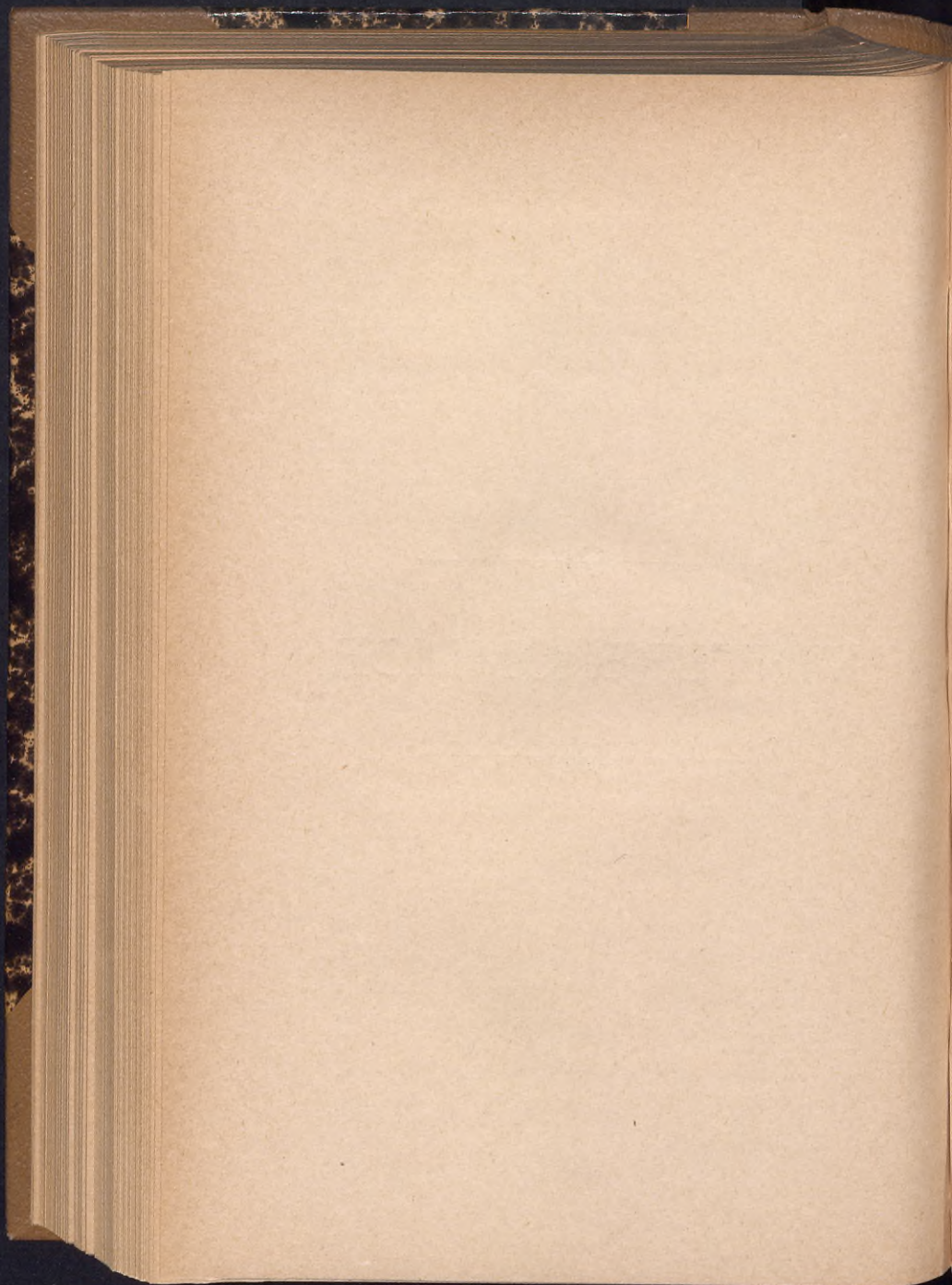
Snart purpras höjderna af morgonflamman,
Dö bort i jubel då, min ökensång!

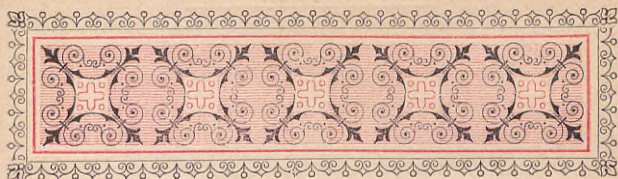

VINTERBLOMMOR

är klädd i pansar nordanskogen står,
Och öfver nejder, blomsterlösa, kala,
Naturen bredt sin svepeduk, den svala,
Att så bevara jordens nya vår,

Hur ljuft att ega då en liten vrå
I hoppet, minnet — eller invid härden,
Dit, hur det stormar i den yttre verlden,
Förhärjande ej tidens vindar nå!

Så har ock jag en liten sommarö,
Dit blicken flyr från kulna vinterlanden:
Så flyr i tron till fridens öar anden,
När ödets stormar här hans fröjd förströ.

VINTERBLOMMOR.

Från skilda länder af den vida jord
Lär, så jag hört, min öbefolkning vara:
En nordisk ros, en »vilde» från Sahara
Ha blifvit grannar — på mitt blomsterbord.

Dernäst står fjällets son, med färg så varm,
Och drömmer om en norrskensnatt vid polen.
En saga skön han mins om sommarsolen,
Hur hon fullsofver sig på qvällens arm.

Han täljer sagan för en lackviol,
Som ej förmår af hennes skönhet njuta:
Hon aldrig varit utanför den ruta,
Der hon slog ögat upp mot vinterns sol.

Dernäst: en primula. Hur blyg, hur skär!
Hon föddes lågt, hon skymt af mången annan,
Men änglatycket bär hon dock på pannan,
Och ren som alpens snö dess krona är.

VINTERBLOMMOR.

Hon ler mot en arab, med taggig stam —
Kom ej den törnets höga släkting nära!
Trots hvassa ytan, ingen växt sågs bära
En blomma mera skön och undersam.

Hvem mest mig fångslar, ej jag säga kan:
En doft och skärhet fick, en endast flamma.
Men ljuset, som de bryta, är det samma:
Sin *enfald* det i deras *mångfald* fann.

De spira samfäldt upp ur samma grus,
Och strålar, luft och vatten tarfva alla;
Men en trifs bäst, der djupa skuggor falla,
En annan dör, får hon för litet ljus.

Det der är *individualitet*,
Den gäller icke jordens *blommor* bara:
Nej, först och främst den torde gifven vara
Åt dina eterneller, mensklighet!

VINTERBLOMMOR.

Utur naturens stora bok dig lär,
Att ej förgät-mig-ej'n en ros kan blifva,
Men »efter sin art» kan hon återgifva
Det himlaljus, hvars blida barn hon är.

I.

Myrten, fällande löf.

et våras nu. Mot mjuka, ljusa blad
Du byter ut de stela, mörka, gamla.
De mangrant sig till sina fäder samla,
Snart vet blott solen deras hvilostad.

När ögat vid din grönska hvilat sig,
Min panna jag mot fönsterkarmen sänker,
På fälda blad jag tyst i hjertat tänker,
Då faller stundom tungt en tår på dig.

VINTERBLOMMOR.

Till mången graf jag dina qvistar bar,
Att känslan med förgängelsen försona.
Sist får jag kanske sjelf af dig en krona,
När verlden ej för mig fler törnen har.

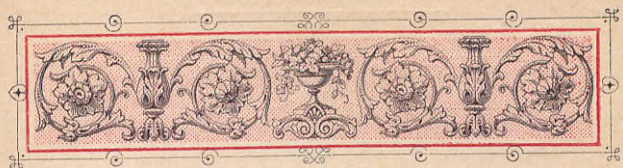
Ej döden — lifvet vill jag tro uppå,
När glädjens ros båd' blad och blomma mister,
Och jubla vill jag, när mitt hjerta brister:
»Förlossaren skall öfver stoftet stå!»

VINTERBLOMMOR.

Ack, det är stoft och aska länge se'n,
Men evig var dess stilla, djupa flamma!
Hvar stråle liksom helsar från densamma;
Hon växer nu der bortom solens sken.

III.

Orangen.

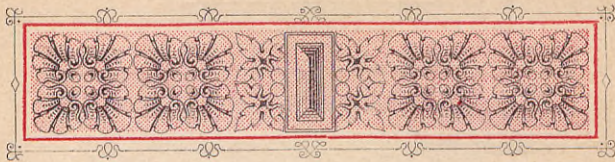
Du höga främling från en fjärran zon!
Hvar gång, när solen ljus i kammarn tömmer,
Mig tycks, om dina fäders land du drömmar
Och längtar dit från snöhöljd region.

Hur högt du skulle lyft din krona der
Bland anförvandter, likar, själsförtrogna!
Här lyser väl din frukt, men kan ej mogna,
Ty allt för kall för honom himlen är.

VINTERBLOMMOR.

Ack, månet tropiskt danadt hjerta slår
I lifvets bleka, vinterkalla zoner;
Den frukt, det bär, i tankar som i toner,
Sin fulla sommarmognad aldrig når.

IV.

Hyacinten.

land alla blommor, jordens sommar bär,
I doft, som fågring, sällspord är din like,
Du undersköna barn ur Floras rike,
Dock ammad du af vintersolen är!

Ack, när din klädnad är så sällsamt skön,
Din ånga ljuf, din färg ur ljuset fluten,
Hvi fick tillvaro du blott för minuten,
Hvi falnar du, förr'n vårsol smälter snön?

VINTERBLOMMOR.

Till gruset kommer en och annan själ,
Att med sin skönhet jordens hjertan höja;
Liksom med lyftad vinge tycks hon dröja,
Och förr'n vi ana tager hon farväl.

Men hvar vi se'n i livvets lundar gå,
Omfläktar hennes ljufhet städs vårt sinne,
Och uppå vingarna af hennes minne
Till ljusets urhem flyr vår tanke då.

V.

Tradescentia.

Ja, bred dig ut i morgonstunden så,
Sug hvarje stråle, bleka solen tänder!
När qvällens ängel dagens fackla vänder,
För evigt sluter du ditt öga blå.

Dock är din grönska ljuf, din färg så klar,
Och äkta guld uti ditt hjerta glimmar.
Ack, noga räknadt, endast några timmar,
Som du, i lifvet menskoblomman har.

VINTERBLOMMOR.

Hvi sluter hon ej kronan ren, som du,
När hennes tidsmått är tilländalupet.
Ack, äfven hon fick guld i hjertedjupet,
Ett evighetens solbarn är hon ju!

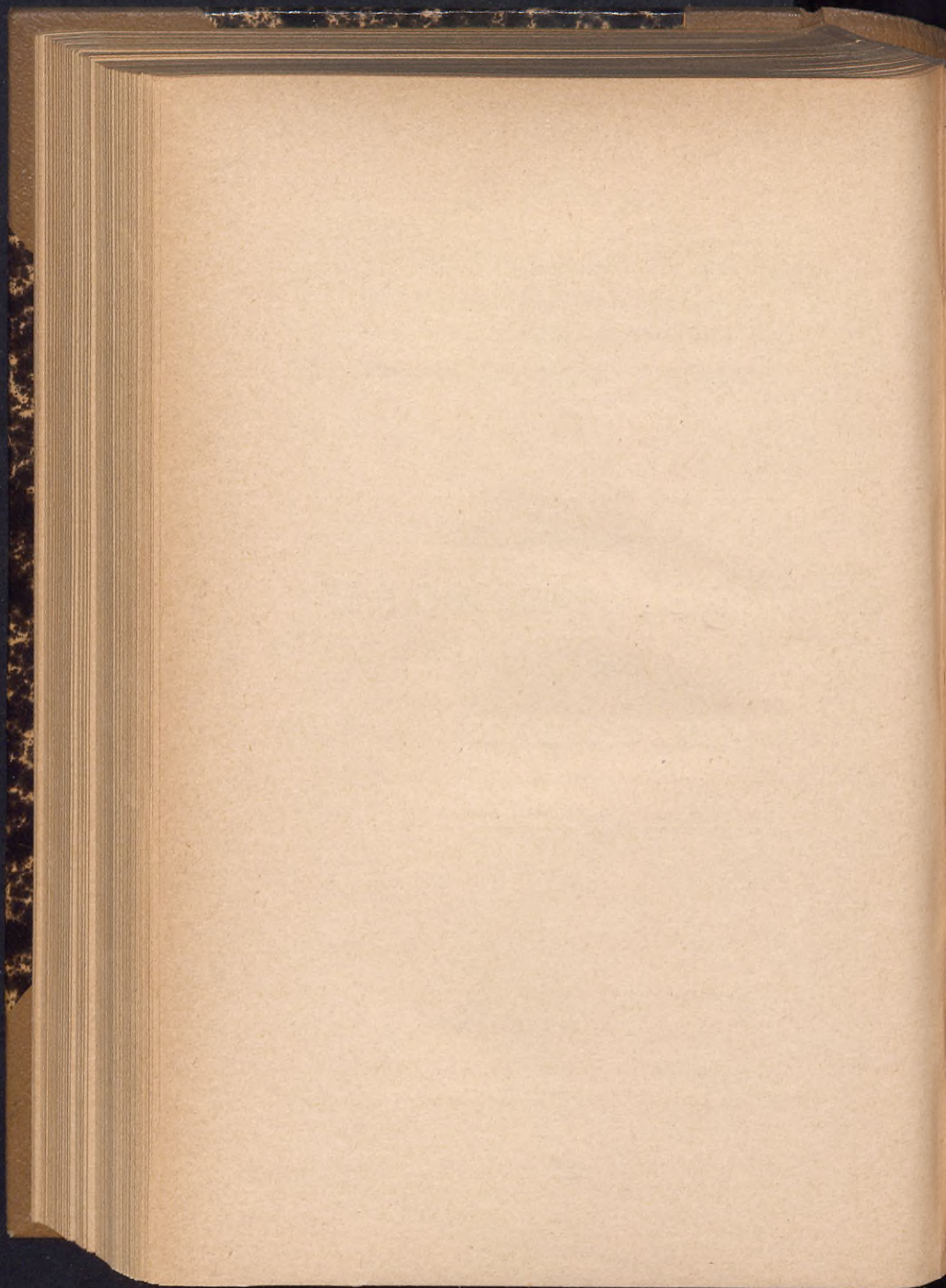

EFTERBILDNINGAR

EFTER

EM. GEIBEL

I.

Jag rosen uppå ängen är,
Som doftar sol'n i möte,
Men, kärlek, du är daggen der,
Som närer hennes sköte.

Jag är en dunkel ädelsten,
Förut i schaktet sluten;
Men du är strålen mild och ren,
Emot hans prisma bruten.

Jag är pokalen af krystall,
Som i åt kungen skänkes;
Men du är vinets purpursvall,
Hvaraf han genomblänkes.

Jag är en dyster molnridå,
För himlens anlet dragen;
Men du är bågen i det blå,
Högt öfver dunklet slagen.

Jag är en Mennon, stum och död,
Den ökennatt betäcker;
Men du en klang lik morgonglöd
Uti mitt hjerta väcker.

Jag orostärde vandrarn är,
Som irrar genom dalen;
Men du är ängeln, som mig bär
Högt öfver jordeqvalen.

II.

Den stilla vattenrosen
Står upp ur ljusblå sjö.
De däfna bladen darra,
Dess kalk är hvit som snö.

Då gjuter qvällens måne
Från himmel klar och ren
I hennes öppna sköte
Sitt rika gyllne sken.

I vattnet kringom blomman
En svan ses ringar slå,
Han sjunger ljuft och sakta
Och ser på blomman då.

Han sjunger ljuft och sakta
Och vill i toner dö.
Förstår du väl den sången,
Du blomma, hvit som snö?

III.

I hvirflar fälda blad omkring mig fara,
När det blir vår härnäst, hvar är jag då?
Hvar skall du helsa mig, flyttfogelskara?
Ack, fjärran från min älskling skall jag vara
Och aldrig mera glad jag blifver då!

Förr klang min sång igenom berg och dalar,
Den bruna höst, den hvita vinterdag:
»Kom, sköna vår, och smycka skogens salar,
Kom snart, kom snart! — det längtan är, som
talar» —
Nu, »sköna vår, blif borta», sjunger jag.

Men liksom jorden nu sin prakt beröfvas,
Hon blomma skall; hvad ömmar hon för mig!
Violen vaknar åter, lunden löfvas,
Jag måste vandra och jag måste pröfvas —
Dock, hvad är lifvet, se'n jag skilts från dig!

IV.

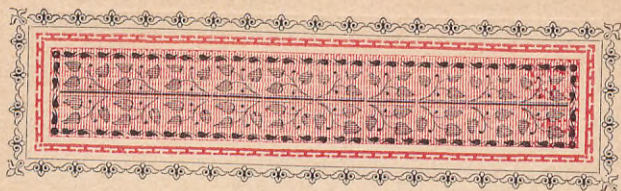
Stjernor, männ' små lam I ären,
Som, när solen sjunkit neder,
Uppå himlens blåa ängar
Tyst herdinnan natten leder?

Eller kanske silfverliljor,
Som den rena kalken slutet
Och den ljufva sömnens vågor
Genom trötta verlden gjuten?

Eller kanske klara vaxljus,
Tindrande vid altarahärden,
När med heligt dunkel fylles
Luftkupolen öfver verlden?

Nej, I ären silfvertecken,
Hvarmed änglar i det höga
Skrifvit tusen kärlekssånger
För den trötte vandrarns öga.

L ä n g t a n .

Jag ser i mitt hjerta, på verlden jag ser,
Tills tårarna droppa från ögonen ner.
Väl vinkar mig fjärran, med guldglans så klar,
Dock fjättrar mig Norden, jag måste bli kvar.
O, gränser så trånga, och verlden så vid,
Och så flyktig min tid!

Jag vet ett land, der, ur grönska och ljus,
Skönt drufvorna glöda kring tempel i grus,
Der purprade vågor mot stränderna slå
Och lagrar om skalderna drömmande stå —
Mot fjärran det drager min längtande själ,
Och jag dröjer likväl.

O, hade jag vingar, igenom det blå
Hur skulle i soldoft jag bada dem då!
Men fåfängt! Och timme på timme förgår,
Begrafva sin sång och bortsörja sin vår!
O, gränser så trånga, och världen så vid,
Och så flyktig min tid!

Högtidsqväll.

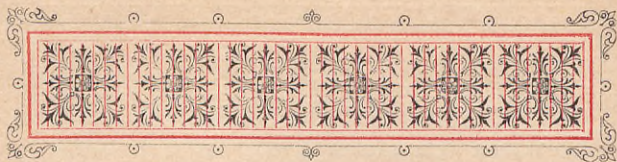

är sig på vestliga himmeln
Hinsidan bergen i purpurflockar
Solen sänker,
Gladare bröstet då andas
Och suger begärligt
Den svalt uppfriskande aftonens fläkt.

Stillare blir det i själen;
En lugn, hvilande sjö
Ut sig hon sträcker;
Svanor likt
Draga minnena
Öfver den fredliga spegeln hän.

Hvila, hvila
Susas mig ned ifrån höjden,
Öfver ögat sänkes
Sakta ögonlocket,
Och från nattens underträd
Bryter jag slummerns älskliga blomma,
Drömmens guldfrukt.

Se hafvet!

Se hafvet! Mot dess ytas hvita skum
Ler solen gladt;
Men uti djupet, perlans hvilorum,
Är dyster natt.

Jag hafvet är; vildt, som dess vågor gå,
Mitt sinn' sig rör,
Och mina sånger jag likt solguld då
Deröfver strör.

De skimra ofta trolskt af lust och skämt,
Af kärlek ock;
Men dunkla hjertat, innestängdt alltjemt,
Det blöder dock.

Sömlöshet.

När jag förr i gosseåren
Sjönk om qvällen ned på bädden;
Hur behaglig var ej vilan!
Redan efter få sekunder
Fäldes sjelfmant ögonlocken,
Och kring bröstet sömnens vågor
Mig omspolade så ljufligt,
Och med elfvors händer drömmen
Tog ifrån den unga själen
Alla dagens små bekymmer.

Nu, ack, huru annorlunda!
Söker jag i midnattstimma,
Vid nedbrunnet ljus, mitt läger,
Blir den ljufva sömnen fjärran;
Längtan rycker på min kudde,
Och liksom en elak mara
Välta tankar sig på bröstet,
Och med rofdjursvingar kraxa
Kring mitt hufvud stygga sorger . . .

Timtals, fast med brännhett öga,
Stirrar då jag ut i dunklet,
Tills den trötta själen slutligt
Sjunker hän i tunga drömmar.

Ack, hvad ville jag ej gifva,
Kunde jag blott en gång åter,
En gång som en yngling gråta,
En gång sofva som en gosse!

RÄTTELSER.

Sid. 44, sista raden.

Läs: Grånat har ögats blå.

Sid. 55, första raden.

Läs: anar, i st. f. anser

Samma sida, sista strofens andra rad.

Läs: läst i st. f. lärt.

Sid. 63, tredje och femte raderna.

Läs: Han i st. f. Hon.

INNEHÅLL.

	Sid.		Sid.
<i>Till Hans Efraim Wästberg</i>	5	Napp	63
Smärre dikter:		Allt under de tindrande stjernor	65
Oro	9	Bland klippor och skär	67
Ziguenaren	11	På egen mark	72
Förr och nu	14	Jemförelser	75
Barndomsminnen	16	Morgonvandring	76
Blommor och ruiner	19	Vårbilder	78
Sommarlof	22	Daggen	81
Egt och mist	26	Jag tjenar	82
Då råkas vi	28	Necken spelar	85
Så gråter jag	30	Stormande haf	87
Sista utflyttningen	32	Frändskap	90
För långt till kyrkan	36	Sång	92
Flinthård	39	När sol går ned	94
Sol på klippan	42	Elfvalek	96
Gammal — ung	44	Aterglans	98
Konst och natur	46	Jättefuran	100
Fromma önskingar	48	I skogen	102
I morgonstund	50	Eko	105
Min första bok	52	Fångad fogel	107
Förlåt!	56	Drifvan	108
Skum	59	Farväl till sommaren	110
Skönt är lifvet	61		

	Sid.		Sid.
Stjarnskott	113	Qvällar I—IV	169
Svalan	115	Åslögs drömmar på Span-	
Sommarmorgon	117	garhed.	
Höstmorgon	119	I. Heimers sång vid	
Döende fjäril	121	harpan	181
Flyttfoglarna	123	II. I kojans	184
Höst	125	III. Klagan vid Heimers	
Nattstycken	127	död	187
Höstlöfvet	130	IV. Sommar	191
Säningsmannen	132	V. Den onämbare ...	193
Den gamlas julafton ...	134	VI. Friskt mod	196
På mina höjder	137	VII. Minne och hopp... 198	
För litet	139	VIII. Vårvisa	200
Fjäriln och örnen	141	IX. Farväl till heden 202	
Efter vårregn	144	Ökensånger I—VIII	205
Menniskoanden	146	Vinterblommor.	
Min moders blick	148	I. Myrten, fällande löf 229	
I ängen	150	II. Neglikan	231
Georginen	152	III. Orangen	233
Skiftningar	154	IV. Hyacinten	235
Låt bli att trampa ma-		V. Tradescentia	237
sken	157	Efterbildningar efter	
När svalorna fara	158	Em. Geibel.	
Skärgårdsflickans mån-		I—IV	241
skensång	160	Längtan	246
Drömmeri	163	Högtidsqväll	248
Det får bli dervid	165	Se hafvet!	250
Pilgrimssång	167	Sömlöshet	252

Af samma författarinna har i bokhandeln förut utkommit:

UTAN NAMN

Berättelser af ANNA A.

Med illustrerad omslag.

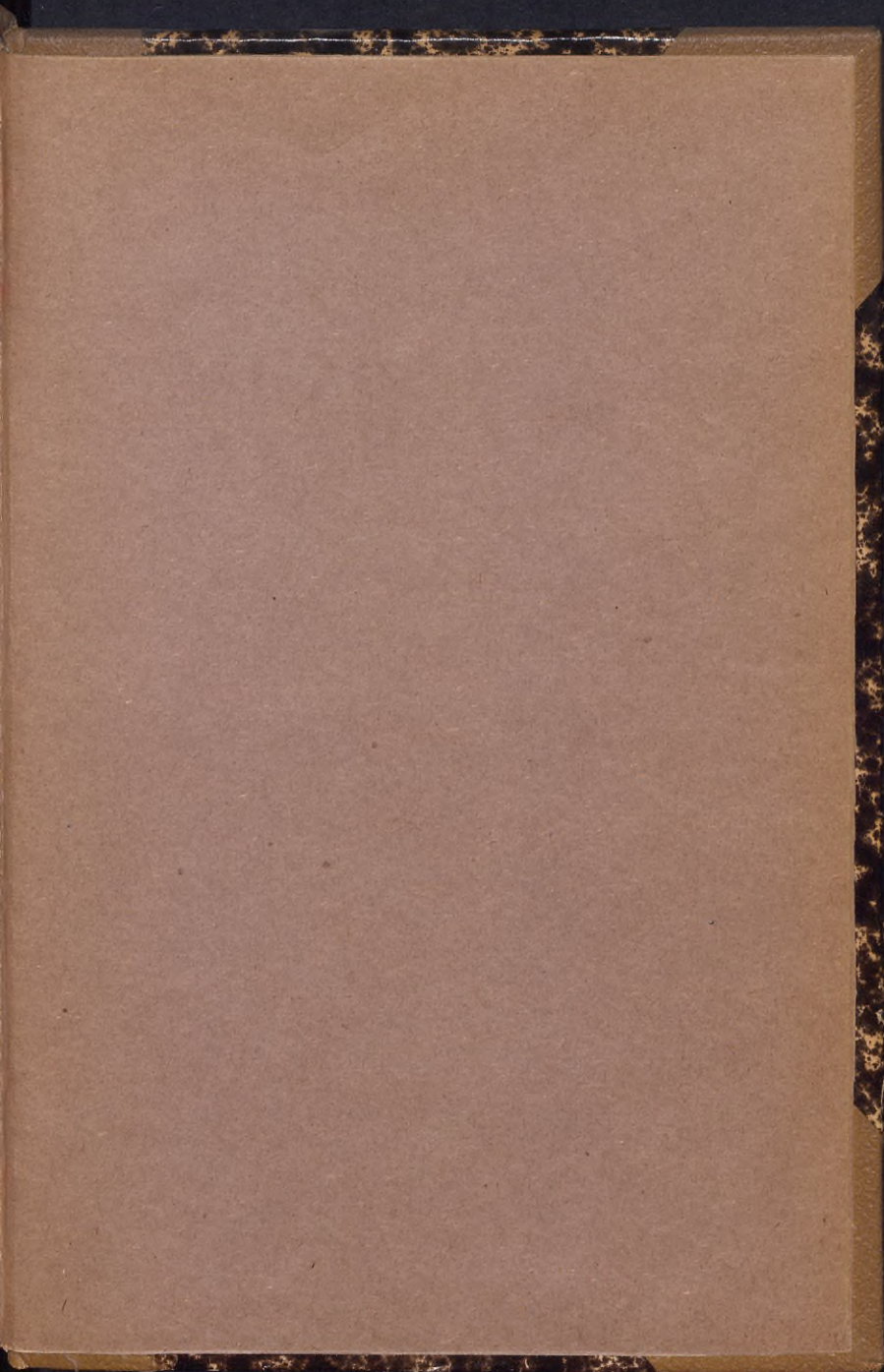
Pris 2: 50.

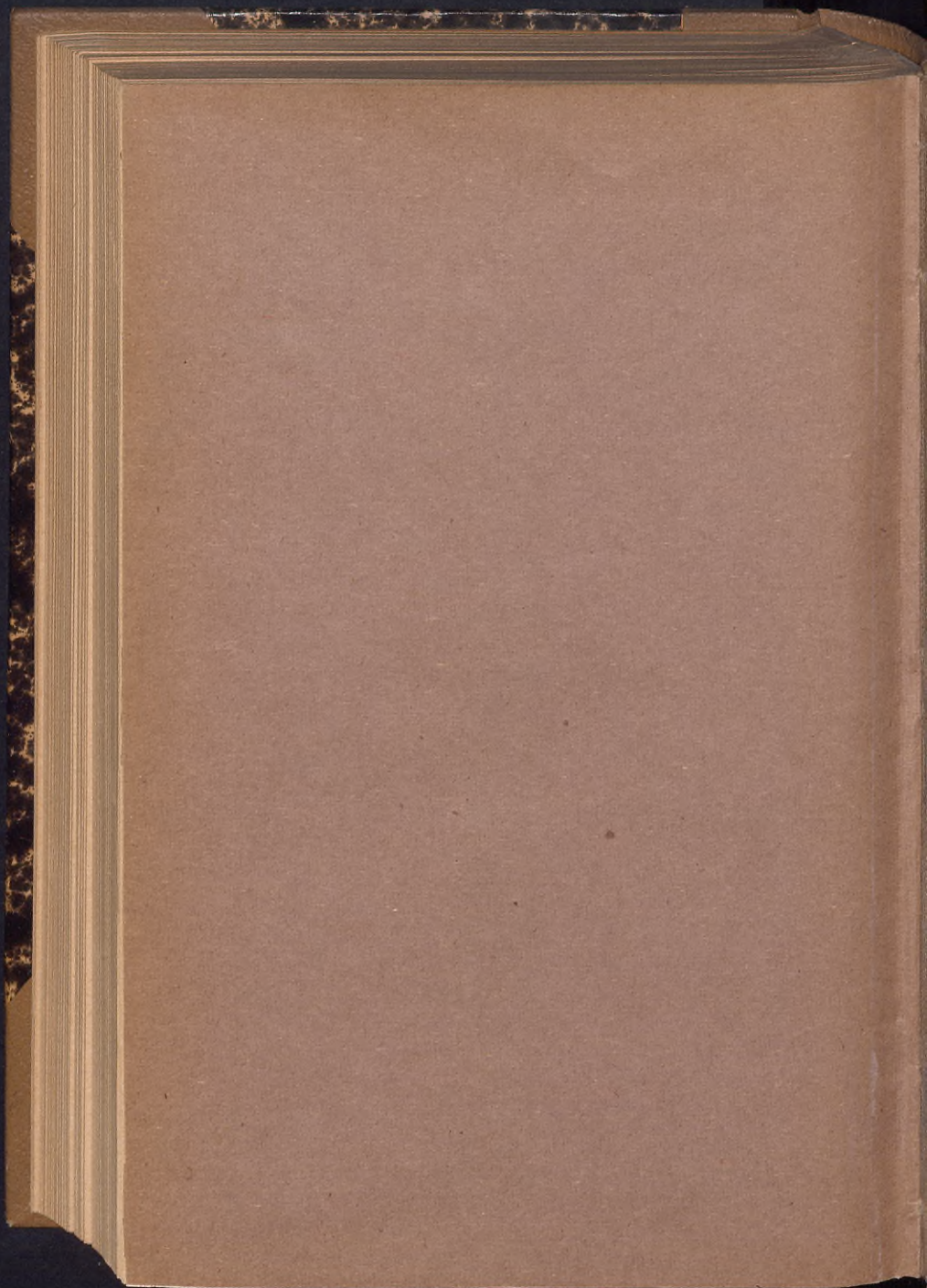
— — — — —
→ • ←
Till att utkomma våren 1886 förberedes af samma förf. en ny berättelsesamling under titeln

SLÄGTINGAR.

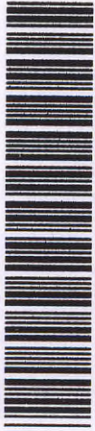
Stockholm i november 1885.

Lars Hökerberg.

6000195626

Göteborgs universitetsbibliotek

